

ROZHODNUTÍ

Nejvyšší správní soud jako soud kárný rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Jakuba Camrdy, Ph.D., a členů Mgr. Michala Králíka, Ph.D., Mgr. Jana Jursíka, JUDr. Vladimíra Kubíka, JUDr. Ivo Pavlů a doc. JUDr. Jany Reschové, CSc., v právní věci kárného navrhovatele: **předseda Obvodního soudu pro Prahu 6**, se sídlem ulice 28. pluku 29b, Praha 10, proti kárně obviněnému: **JUDr. V. H.**, předseda senátu Obvodního soudu pro Prahu 6, zast. obhájkyň JUDr. Klárou Long Slámovou, advokátkou se sídlem Urbánkova 3360, Praha 4, o návrhu na zahájení kárného řízení ze dne 4. 8. 2014, při ústním jednání konaném dne 22. 10. 2014,

t a k t o :

I.

JUDr. V. H., nar. x,
soudce Obvodního soudu pro Prahu 6,
se podle § 19 odst. 1 zákona č. 7/2002 Sb., ve znění pozdějších předpisů

u z n á v á v i n n ý m, ž e

1) jako soudce Obvodního soudu pro Prahu 6 porušením svých povinností vyplývajících z § 6 a § 100 o. s. ř. a § 79 odst. 1 zákona č. 6/2002 Sb. způsobil neodůvodněné průtahy v následujících řízeních:

- a) sp. zn. 4 C 120/2000 v době od 6. 5. 2013 do 7. 8. 2014,
- b) sp. zn. 4 C 136/2000 v době od 6. 5. 2013 do 4. 8. 2014,
- c) sp. zn. 4 C 46/2004 v době od 13. 1. 2010 do 27. 2. 2013,
- d) sp. zn. 4 C 88/2006 v době od 24. 10. 2012 do 28. 6. 2013,
- e) sp. zn. 4 C 84/2007 v době od 29. 4. 2011 do 30. 10. 2012,
- f) sp. zn. 4 C 225/2007 v době od 16. 8. 2013 do 19. 3. 2014,
- g) sp. zn. 4 C 3/2008 v době od 19. 9. 2012 do 17. 12. 2013,
- h) sp. zn. 4 C 11/2008 v době od 2. 12. 2011 do 16. 9. 2013,
- i) sp. zn. 4 C 319/2008 v době od 18. 4. 2012 do 13. 5. 2013 a od 14. 5. 2013 do 4. 7. 2014,
- j) sp. zn. 4 C 340/2008 v době od 3. 11. 2009 do 4. 1. 2012,
- k) sp. zn. 4 EC 100/2010 v době od 16. 5. 2012 do 4. 8. 2012,

2) jako soudce Obvodního soudu pro Prahu 6 porušil § 158 odst. 4 o. s. ř. tím, že nedodržel zákonnou lhůtu k vyhotovení rozhodnutí, a to ve věci sp. zn. 4 C 228/2009, v níž soud vyhlásil rozsudek dne 18. 10. 2011, avšak vzhledem k předání vyhotoveného rozhodnutí kanceláři po uplynutí zákonné lhůty došlo k vypravení vyhlášeného rozsudku až dne 14. 5. 2012,

t e d y

zaviněně porušil

povinnosti soudce a ohrozil důvěru ve spravedlivé rozhodování soudů,

tím spáchal

kárné provinění podle § 87 odst. 1 zákona č. 6/2002 Sb.

a za to se mu ukládá

podle § 88 odst. 1 písm. b) zákona č. 6/2002 Sb.

kárné opatření snížení platu o 10 % na dobu 3 měsíců.

II.

JUDr. V. H.

se podle § 19 odst. 2 zákona č. 7/2002 Sb., ve znění pozdějších předpisů,

zprošťuje kárného obvinění

spočívajícího v tom, že

a) jako soudce Obvodního soudu pro Prahu 6 nedodržel zákonnou lhůtu pro vyhotovení rozhodnutí podle § 158 odst. 4 o. s. ř. ve věcech:

1. sp. zn. 4 C 129/2002,
2. sp. zn. 4 C 298/2005,
3. sp. zn. 4 C 17/2006,
4. sp. zn. 4 C 225/2007,
5. sp. zn. 4 C 355/2007,
6. sp. zn. 4 C 97/2008,
7. sp. zn. 4 C 258/2008,
8. sp. zn. 4 C 114/2009,

b) jako soudce Obvodního soudu pro Prahu 6 způsobil neodůvodněné průtahy ve věcech:

1. sp. zn. 4 C 207/2005,
2. sp. zn. 4 C 130/97,
3. sp. zn. 4 C 251/2001,
4. sp. zn. 4 C 194/2004,
5. sp. zn. 4 C 233/2004,
6. sp. zn. 4 C 186/2005,
7. sp. zn. 4 C 141/2006,
8. sp. zn. 4 C 189/2006,
9. sp. zn. 4 C 282/2007,
10. sp. zn. 4 C 22/2008,
11. sp. zn. 4 C 97/2008,
12. sp. zn. 4 C 228/2009,

**protože skutky v uvedených věcech
nejsou kárným proviněním.**

III.

Řízení o návrhu pro skutek, jenž měl spočívat v tom, že **JUDr. V. H.** jako soudce Obvodního soudu pro Prahu 6 nedodržel zákonnou lhůtu pro vyhotovení rozhodnutí podle § 158 odst. 4 o. s. ř. ve věci sp. zn. 4 C 251/2001,

s e podle § 14 písm. a) a c) zákona č. 7/2002 Sb. **z a s t a v u j e .**

O d ů v o d n ě n í :

I.

Obsah návrhu

Kárný navrhovatel podal u kárného soudu dne 14. 8. 2014 návrh na zahájení kárného řízení. Kárné provinění přitom spatřoval v průtazích v řízení způsobených zejména nekoncentrovaností řízení, nečinností a opakovaným překračováním lhůt pro vyhotovení rozhodnutí.

K překročení lhůty pro vyhotovení rozhodnutí, a tedy k porušení povinnosti stanovené v § 158 odst. 4 zákona č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „o. s. ř.“), mělo dle kárného navrhovatele konkrétně dojít v 10 věcech. Navrhovatel dále označil za kárné provinění průtahy v řízení v případech, kdy kárně obviněný nezahájil rekonstrukci spisu, ačkoliv zjistil, že spis byl ztracen (ve 2 věcech), nepokračoval v řízení, ačkoliv odpadl důvod přerušení řízení (v 6 věcech), či svým údajně nedůsledným a nekoncentrovaným postupem zbytečně prodloužil soudní řízení (v 15 věcech).

Vytýkaná pochybení byla dle kárného navrhovatele zjištěna v průběhu mimořádné prověrky věcí starších 5 let provedené na základě pokynu Ministerstva spravedlnosti (viz sp. zn. 31 Spr 311/2014), která proběhla ve dnech 4. 7. až 22. 7. 2014.

K osobě kárně obviněného navrhovatel uvedl, že JUDr. H. působí ve funkci předsedy senátu Obvodního soudu pro Prahu 6 ode dne 1. 7. 1992. K činnosti soudce se již v minulosti ze strany Městského soudu v Praze objevily výhrady, což navrhovatel dokládal přiloženým spisem sp. zn. 31 Spr 629/2008. V současné době dle navrhovatele Ministerstvo spravedlnosti dále projednává žádost o poskytnutí zadostiučinění za nesprávný úřední postup spočívající v nepřiměřené délce řízení vedeného JUDr. H. pod sp. zn. 4 C 175/98.

Pokud jde o pracovní zatížení kárně obviněného, navrhovatel uvedl, že v senátu 4 C bylo ke dni 1. 7. 2012 128 neskončených a 474 pravomocně neskončených věcí, ke dni 1. 7. 2013 197 neskončených a 326 pravomocně neskončených věcí a ke dni 1. 7. 2014 273 neskončených a 678 pravomocně neskončených věcí. Do senátu 4 C a EC napadlo v roce 2011 356 věcí C

a 499 věcí EC, v roce 2012 194 věcí C a 371 věcí EC, v roce 2013 celkem 356 věcí C a letos doposud 292 věcí C. K uvedenému přehledu agendy kárný navrhovatel dodal, že zejména v roce 2011 a 2012 byl nápad do senátu 4 C a EC velmi vysoký, čímž lze částečně omluvit některé průtahy JUDr. H. Stejně tak ve prospěch JUDr. H. dle navrhovatele hovoří, že ke konci kontrolovaného období je z kontrolovaných spisů patrné jisté zlepšení.

Nicméně vzhledem k délce průtahů, jejich závažnosti a množství věcí, v nichž byly průtahy zjištěny, předseda Obvodního soudu pro Prahu 6 navrhl, aby bylo kárně obviněnému uloženo kárné opatření podle § 88 odst. 1 písm. b) zákona č. 6/2002 Sb., o soudech, soudcích, přísedících a státní správě soudů a o změně některých dalších zákonů (zákon o soudech a soudcích), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o soudech a soudcích“) spočívající ve snížení platu o 10 % na dobu šesti měsíců.

II.

Vyjádření kárně obviněného soudce

Kárně obviněný se ve svém vyjádření nejprve vyslovil k jednotlivým bodům kárného návrhu a následně shrnul, že skutky, ve kterých je spatřováno kárné provinění, je nutné zkoumat jak jednotlivě – v návaznosti na obsazenost jednacích síní, obsazenost jednacích dnů, v návaznosti na složitost jednotlivých civilních řízení, tak i vzájemně – zejména v komparaci s dalšími věcmi, které soudce v daném období řešil. Průtah dle kárně obviněného nelze hodnotit výhradně formalisticky, ale je třeba zohlednit, zda se jednalo o individuální záležitost v rámci konkrétního civilního sporu, která jinak neměla vliv na průběh řízení jako takového – což se týká zejména výtek ohledně lhůt k vypravení rozsudku, nebo průtahů týkajících se nikoliv stěžejních záležitostí. Je zřejmé, že v mnohých řízeních je vytýkáno právě a pouze překročení lhůty pro vyhotovení a vypravení rozsudku – mnohdy v řádech pouhých dnů. V některých případech je vytýkáno odročení jednání, nicméně nejsou vzaty v úvahu další faktory – včetně návrhů samotných účastníků a poučovací povinnosti soudce. Přitom kárným proviněním je pouze zaviněné porušení povinností soudce, nebo zaviněné chování či jednání, které narušuje důstojnost soudcovské funkce nebo ohrožuje důvěru v nezávislé, nestranné, odborné a spravedlivé rozhodování soudů. Obě podmínky tedy musí být splněny zároveň a nikoliv každé porušení je možné považovat za kárné provinění. Musí být tedy zároveň prokázáno zavinění soudce a to, že takové porušení jeho povinností narušuje důstojnost, nebo ohrožuje důvěru v soudní rozhodování.

Kárně obviněný uvedl, že jednání soudu je obecně podřízeno administrativním formalitám a ovlivněno nápadem věcí, včetně subjektivních faktorů na straně soudce (nemoc, dovolená apod.), nebo faktorů objektivních – na straně účastníků řízení, kdy nelze pominout ani další faktory – svátky, činnost kanceláře soudu, a v tomto konkrétním případě i stěhování celé budovy soudu v určitém období. Dále je nutné odlišit, zda se jednalo o průtah zásadní, mající vliv na celé řízení a práva účastníků, nebo pouze ojedinělý, neohrožující důvěru v rozhodování soudu.

Většina vytýkaných skutků přitom dle přesvědčení kárně obviněného nenaplnuje již z formálních hledisek podstatu kárného provinění, neboť nesplňují podmínky kárného provinění tak, jak byla stanovena zákonodárcem. Pokud jde o zbývající skutky – je nutné je hodnotit v návaznosti na výše uvedené faktory – jak jednotlivě, tak komplexně. Stejně tak je nutné vzít v úvahu dosavadní činnost a práci kárně obviněného – který je v tomto případě zcela bezúhonný a jedná se o pečlivého a pracovitého soudce.

V souvislosti s konkrétním případem kárně obviněného je třeba vzít v úvahu zejména obrovský a nadprůměrný nápad věcí v jeho senátech – který čítal stovky věcí ročně (například

v roce 2009 a 2010 přes 800 věcí, v roce 2011 téměř 900). Při zohlednění všech vytýkaných období (2009-2014), počet věcí (více než 3700) a počet vytýkaných skutků (29), činí vytýkaná pochybení naprosto nepatrný procentuální podíl – vztahující se ani ne k jednomu procentu případů. Na druhé straně pak nelze opomenout práci kárně obviněného soudce jako celek, jeho dosavadní pečlivost a výkonnost (viz například vyjádření soudcovské rady), která pokračovala i po závažné osobní tragédii, ke které došlo u soudce v roce 2008. Rovněž nelze opomenout jeho přístup k účastníkům obecně.

Kárně obviněný dále namítal, že vytýkané skutky nejsou v návrhu dostatečně konkretizovány – pokud jde o popis skutku, vymezení doby apod. Tato skutečnost má přitom vliv i na možnost obhajoby kárně obviněného, která je zabezpečena objektivně pouze tam, kde je skutek řádně vymezen. Dále je třeba řádně doložit, kdy se navrhovatel dozvěděl o skutečnostech týkajících se kárného provinění.

Pokud jde o „rychlost“ a efektivitu práce soudce, kárně obviněný ve svém vyjádření dále uvedl, že jí nelze hodnotit pouze v rámci formálního normování či snah o stanovení lhůt, v jejichž rámci měl být ten který úkon v řízení učiněn. Soudce musí řízení vést tak, aby šetřil i ostatní práva účastníků – nejen zabezpečovat to obecné - tedy, aby věc byla rozhodována bez průtahů. Zejména musí dostát svým poučovacím povinnostem a dát prostor účastníkům k vyjádření a předložení důkazů. V civilních věcech obecně je tento požadavek důvodný, neboť v opačném případě to může být podkladem pro podání opravného prostředku z procesních důvodů.

Kárně obviněný je tedy toho názoru, že každý z vytýkaných skutků by měl být hodnocen zprvu individuálně – v kontextu s tím, co bylo předmětem řízení, jak složité otázky vyvstaly a kdo byl jeho účastníkem. Civilní věci s sebou nesou v rozhodování soudců zvýšené nároky na výklad práva a výklad toho, co z kterého důkazu vyplývá. Vedle toho je třeba poskytnout mnohdy široký prostor účastníkům a vést je – pokud možno – ke smírnému řešení. Mnohdy nastávají komplikace způsobené tím, že řízení jsou propojena s jinými a soudce musí čekat na právní moc souvisejícího řízení a navíc musí mnohdy čekat na zaslání konkrétního spisu. Některé z vytýkaných skutků pak obsahují výtky ohledně toho, že to či ono řízení bylo pravomocné k určitému dni. Ovšem i v těchto případech je nutné zkoumat nejen datum právní moci, ale zejména to, kdy se o tomto datu soudce dozvěděl a kdy mu byl doručen ten který spis. Nejde tedy pouze o data, ale i o doručování v uvedených věcech a rovněž o činnost kanceláře. Kdy a co bylo doručeno soudci v jednotlivých vytýkaných případech, přitom z návrhu nevyplývá.

Stejně tak pokud kárný senát dospěje k tomu, že nastal průtah, je nutné jej hodnotit z hlediska závažnosti. Modalita v průtazích je nutno důsledně odlišovat, neboť posuzování závisí na mnoha faktorech. Soudce má při řešení případu možnost postupovat různými způsoby. Zvolí-li pak soudce postup, který se zpětně jeví jako nevhodný, či nestandardní (například vyčkávání na vyjádření účastníka či jiné osoby nebo vyčkávání předložení důkazů či listin z jiných spisů apod.), nemusí jít nutně o jeho pochybení, tím méně pak o zaviněné neplnění povinností soudce. Příklad je nutné tedy hodnotit i z pohledu soudce v době, kdy o věci rozhodoval, a v tomto kontextu hodnotit i jeho vnitřní vztah k věci – tedy to, zda průtah způsobil zaviněné a zda měl, či mohl postupovat zcela jinak.

Stejně tak průtahy nutno hodnotit v návaznosti na skutkovou podstatu kárného provinění. Tedy – zda byl průtah způsobitelný ohrozit důvěru v rozhodování soudců tak, jak požaduje zákonodárce. V případě kárně obviněného se přitom nejednalo o zjevný exces ve smyslu jeho naprosté iracionality či účelovosti. Stejně tak se nejednalo o průtahy opakované a zjevně nepatřičné v rámci jednoho řízení. Pokud například došlo k nepatrnému překročení lhůty

pro vypravení rozsudku, ale na druhé straně daný spor nebyl poznamenán jiným porušením povinnosti soudce, nelze hodnotit takové vybočení izolovaně od celého postupu soudce v uvedeném řízení.

Pokud jde o některé skutky (body 16, 28 a 29 kárného návrhu), kárně obviněný se za uvedené ojedinělé průtahy omlouvá a vyjadřuje svou upřímnou lítost. Jednalo se o ojedinělá vybočení z jeho jinak bezproblémové práce a praxe. Tato vybočení by měla být hodnocena v návaznosti na další faktory - zejména celkové zatížení soudce, dodržování časových řad při vyřizování věcí, výkonnost soudce apod. Stejně tak nelze přehlédnout, že soudce mnohokrát jednal i mimo své jednacích dny a pracoval nad rámec běžné pracovní doby. Nečerpal nemocenskou a pracoval i v době, kdy by na ni měl nárok. Rozhodně se nejedná o člověka, který by byl lhostejný k plnění svých pracovních povinností. Naopak – jedná se o soudce velmi pečlivého, který plně šetří práva účastníků řízení a rozhoduje spravedlivě.

V dané souvislosti kárně obviněný navrhl provést důkaz vyžádáním termínu jeho dovolených v období let 2009 – 2014 a zejména provést důkaz celkovým nápadem věcí v senátech kárně obviněného a jeho vykázanou výkonností.

Vzhledem k výše uvedenému zastával kárně obviněný názor, že nedošlo k jednání, které by naplnilo skutkovou podstatu kárného provinění, neboť ojedinělými pochybeními – vzhledem k jinak prokázané důslednosti a pečlivosti soudce – nedošlo k narušení důstojnosti soudcovské funkce nebo ohrožení důvěry v nezávislé, nestranné, odborné a spravedlivé rozhodování soudů. Žádal proto, aby bylo vyneseno zprošťující rozhodnutí, neboť nebylo prokázáno, že by se kárně obviněný dopustil kárného provinění.

V případě, že by kárný senát byl toho názoru, že v některých posuzovaných případech došlo k naplnění skutkové podstaty kárného provinění, žádal kárně obviněný o pečlivé zvážení toho, zda je na místě jej kárně postihnout. Mimo skutečností již uvedených kárně obviněný dodal, že osobně pečuje o svou 77letou matku, jejíž zdravotní stav se v posledních letech zhoršuje a je prakticky nepohyblivá. Soudce tak zajišťuje nejen domácí péči o svou matku včetně hygieny, ale i návštěvy lékařů a nemocnic. Pro případ, že by Nejvyšší správní soud byl toho názoru, že i přes uvedené skutečnosti došlo k naplnění skutkové podstaty kárného provinění, tedy kárně obviněný žádal, aby bylo upuštěno od uložení kárného opatření.

III.

Ústní jednání, dokazování

Kárný navrhovatel při ústním jednání odkázal na písemné znění návrhu a shrnul, že JUDr. V. H. vytýká celkem 29 dílčích skutků, ve kterých shledává především průtahy v řízení a nekoncentrovaný postup, a tedy zaviněné porušování povinností soudce; odkázal přitom zejména na § 5 odst. 2 zákona o soudech a soudcích a na § 117 odst. 1 o. s. ř. Přestože JUDr. H. působí ve své funkci dlouhou dobu a k jeho práci nebylo zásadnějších výhrad, tak v návaznosti na kontrolu neskončených věcí starších 3 let a následně uloženou prověrku ze strany ústředního orgánu státní správy soudu byly vyvozeny tyto závěry, kdy byly v popsáných spisech shledány průtahy, které byly řešeny kárným návrhem.

Obhájkyň kárně obviněného odkázala na obsah podaného vyjádření.

Předseda senátu následně v souladu s § 13 a § 17 odst. 3 zákona č. 7/2002 Sb., o řízení ve věcech soudců, státních zástupců a soudních exekutorů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen

„zákon č. 7/2002 Sb.“) seznámil účastníky řízení s výsledky předběžného šetření kárného senátu ve věci s tím, že si kárný senát Nejvyššího správního soudu vyžádal předmětné spisy Obvodního soudu pro Prahu 6, které mají dokumentovat vytykané jednání kárně obviněného, a umožnil účastníkům vyjádřit se k jednotlivým bodům kárného návrhu:

1) 4 C 120/2000

V dané věci se dle kárného návrhu JUDr. H. dopustil průtahu nejméně po dobu dvanácti měsíců, kdy nejpozději začátkem května 2013 zjistil, že spis byl ztracen, a namísto toho, aby zahájil rekonstrukci, jej od 7. 5. 2013 ponechal bez úkonu.

Kárně obviněný ve svém vyjádření v této souvislosti upozornil na stěhování celého soudu, které v části předmětného období probíhalo. Nejednalo se o klasickou ztrátu klasického spisu, neboť spisem byly vlastně jen jeho desky. Soudce spis neponechával bez úkonu, ale zjišťoval a ověřoval způsobilost účastníků řízení, když v důsledku toho bylo zjištěno, že došlo k výmazu žalobce z rejstříku, a tedy z důvodu absence účastnické způsobilosti byl dán pokyn k vypracování usnesení o zastavení řízení. Tedy úkony soudce směřovaly k ukončení řízení a nelze mít za to, že by došlo k zaviněnému porušení povinností soudce.

Nejvyššímu správnímu soudu byl předložen spis sp. zn. 4 Nc 4/2014, do něhož byla uvedena věc převedena (rejstřík Nc zahrnuje dle rozvrhu práce *nejasná podání*). Dle zjištění kárného senátu jsou součástí spisu sp. zn. 4 Nc 4/2014 pouze referáty JUDr. H. a výpis z obchodního rejstříku. Konkrétně referát ze dne 6. 5. 2013 obsahující pokyn „*lhůta 1 rok poté převed' do Nc*“, dále referát ze dne 30. 6. 2014 „*převed' do Nc*“, za nímž následoval referát ze dne 7. 8. 2014 „*předlož' Mgr. Sládkové k zastavení řízení – žalobce vymazán z obch. rejstříku - viz výpis z obch. rejstříku*“.

Na dotaz předsedy kárného senátu, proč dal kárně obviněný spis rok na lhůtu s tím, že poté má být věc převedena do Nc, kárně obviněný uvedl, že zřejmě někdy v období, kdy probíhalo stěhování soudu, tzv. „*vyplavaly*“ předmětné desky, ale neměl k dispozici obsah spisu.

2) 4 C 136/2000

Obdobně jako v předcházející věci mělo kárné provinění spočívat v tom, že se JUDr. H. dopustil průtahu po dobu nejméně dvanácti měsíců tím, že nejpozději začátkem května 2013 zjistil, že spis byl ztracen, a namísto toho, aby zahájil rekonstrukci, jej od 7. 5. 2013 ponechal bez úkonu.

Ohledně vyjádření kárně obviněného platí obdobně to, co je uvedeno k bodu 1, s tím rozdílem, že žalobce v uvedené věci byl vyzýván a následně urgován k doložení listin, které má k dispozici. Spis rovněž obsahoval *de facto* jen obalové desky. Obhajoba měla za to, že skutek nenaplňuje skutkovou podstatu kárného provinění.

V tomto případě byl Nejvyššímu správnímu soudu předložen spis sp. zn. 4 Nc 5/2014, do něhož byla daná věc převedena. Součástí tohoto spisu je kopie předkládací zprávy Městskému soudu v Praze k rozhodnutí o odvolání ze dne 25. 10. 2004 a dále následují pouze referáty ze dne 6. 5. 2013 „*lhůta 1 rok poté převed' do Nc*“, ze dne 30. 6. 2014 „*převed' do Nc*“ a ze dne 4. 8. 2014, na jehož základě byl žalobci vypraven přípis obsahující vyrozumění, že nebyl dohledán spis, a žádající žalobce, aby do 10 dnů sdělil, zda na žalobě trvá, a aby případně předložil listiny pro rekonstrukci spisu. Odpověď na uvedený přípis do předložení spisu NSS nepřišla. Poslední pokyn obsažený ve spisu je ze dne 2. 9. 2014 a obsahuje text „*příště lhůta 14 dnů*“.

Obhájkyně doplnila, že v dané věci již došlo ke zpětvzetí žaloby a řízení bylo zastaveno. Úkony kárně obviněného tak dle jejího názoru směřovaly ke skončení věci.

3) 4 C 129/2002

Kárné provinění v uvedené věci navrhovatel spatřoval ve výrazném překročení devadesátidenní lhůty pro vypravení písemného vyhotovení rozsudku, kdy rozsudek vyhlášený dne 18. 6. 2013 byl vypraven až dne 4. 10. 2013.

Dle vyjádření kárně obviněného se v dané věci jednalo o poměrně složitý spor o vysokou finanční částku, ve kterém bylo třeba řešit i otázky pracovního práva. S ohledem na složitost věci byla žádána i prodloužená lhůta k vypracování rozsudku. Jednalo se navíc o senátní věc.

Kárný senát z obsahu spisu zjistil, že rozsudek byl vyhlášen na ústním jednání dne 18. 6. 2013. Dne 18. 7. 2013 předseda soudu schválil na žádost JUDr. H. prodloužení lhůty k vyhotovení rozhodnutí do 16. 9. 2013. Ve spisu je dále založen e-mail ze dne 3. 10. 2013, v němž zástupce žalovaného (zřejmě na předchozí dotaz soudní kanceláře) vyčísluje výši nákladů řízení. Na příslušném razítku kanceláře chybí údaj o tom, kdy jí byl spis předán k vypravení rozhodnutí, jako datum vypravení je na něm uvedeno 18. 9. 2013. Dle údajů z potvrzení o dodání a doručení do datové schránky byl rozsudek vypraven danému adresátovi dne 4. 10. 2013. Na doručence potvrzující odeslání a doručení rozsudku jinému adresátovi je údaj 8. 10. 2014

Na dotaz předsedy kárného senátu, proč kancelář nezaznamenává datum, kdy spis s vyhotoveným rozhodnutím soudce předá kanceláři, kárný navrhovatel uvedl, že vedoucí kanceláře má povinnost dané údaje uvádět v kontrolním razítku. Mimo jiné i kvůli těmto pochybením byla příslušné vedoucí kanceláře ze strany vedení soudu udělena výtka. Stejnopis této výtky kárný navrhovatel předložil při jednání soudu a byl jakožto listinný důkaz založen do spisu. Příslušná vedoucí kanceláře se dle kárného navrhovatele snažila krýt překročení zákonné lhůty k vypravení rozsudku. Obhájkyně kárně obviněného k uvedenému dodala, že pakliže není přímo prokázáno, kdy konkrétní spis soudce předal kanceláři, mělo by být vycházeno z těch údajů, které jsou pro kárně obviněného nejpříznivější.

4) 4 C 207/2005

Dle kárného návrhu se JUDr. H. dopustil rok a půl trvajících průtahů v řízení tím, že usnesením rozhodl, že od 2. 1. 2013 bude v řízení pokračováno, avšak žádné další úkony nečinil.

Ze soudního spisu Nejvyšší správní soud zjistil, že v dané věci byla dne 10. 12. 2001 podána žaloba o přivolení soudu k výpovědi z nájmu bytu a o zaplacení částky 37.851 Kč s příslušenstvím. Rozhodnutím ze dne 9. 8. 2005, č. j. 4 C 251/2001 - 6, vyloučil JUDr. H. řízení o zaplacení částky k samostatnému projednání pod sp. zn. 4 C 207/2005. Usnesením ze dne 2. 3. 2009 přerušil řízení do skončení řízení ve věci 4 C 251/2001. Referátem ze dne 26. 11. 2012 dal pokyn k zaslání výzvy zástupci žalobců JUDr. Kalistovi, aby ve lhůtě 10 dnů sdělil, zda nadále trvají na žalobě. Dne 6. 12. 2012 žalobci k výzvě soudu sdělili, že na žalobě nadále trvají. Usnesením ze dne 2. 1. 2013 rozhodl JUDr. H. o pokračování v řízení, neboť řízení ve věci 4 C 251/2001 bylo pravomocně skončeno. Ve spise dále následují referáty ze dne 18. 1. 2013 „*odpoj 4 C 251/2001 (dovolání) – lh. 3 měsíce*“, ze dne 4. 6. 2013 „*lh. 3 měs. (spis 4 C 251/2001 je od 8. 4. 2013 u NS v Brně)*“, ze dne 23. 10. 2013 „*zjistí tel. dotazem na NS v Brně na věc 4 C 251/01*“, ze dne 13. 1. 2014 „*lh. 2 měs. (dle pokynu NS ČR se doručuje rozsudek)*“ a ze dne 2. 4. 2014 „*lh. 2 měs.*“.

Obhájkyňe k danému skutku uvedla, že kárně obviněný zřejmě vyčkával na předložení spisu. Dále upozornila, že ačkoliv se zpětně může zdát postup kárně obviněného jako nevhodný, v předmetné době se tak jevit nemusel.

5) 4 C 130/97

Kárný návrh v tomto bodě uvádí, že JUDr. H. způsobil průtah v trvání nejméně devíti měsíců tím, že v řízení, které bylo přerušeno do skončení věci 4 C 69/96, nepokračoval, ač bylo související řízení představující důvod přerušení řízení pravomocně skončeno dne 20. 9. 2013.

Dle vyjádření kárně obviněného tento skutek není řádně konkretizován. Není specifikováno, kdy mělo k údajnému průtahu dojít a z čeho je průtah konkrétně dovozován. Navrhovatel opomenul data právních mocí rozhodnutí, „putování“ spisu, i aktivitu soudce, který opakovaně činil dotazy na stav souvisejícího řízení a spis lhůtoval. Usnesení o přerušení řízení ze dne 16. 12. 2002 nabylo právní moci dne 7. 2. 2003, od té doby soudce lhůtoval spis celkem 24x, a dotazoval se opakovaně na stav věci 4 C 69/96. Dne 30. 7. 2012 zjistil, že ve věci 4 C 69/96 byl vyhlášen rozsudek, proto opět spis lhůtoval na 3 měsíce. Dne 14. 11. 2012 opět lhůtoval a i dne 27. 3. 2013 bylo zjištěno, že rozsudek ve věci 4 C 69/96 není stále v právní moci. Opět tedy spis lhůtoval na další 3 měsíce, kdy dne 3. 7. 2013 zjišťuje, že spis je s odvoláním na Městském soudě v Praze. Referátem ze dne 29. 7. 2013 byl opět spis dán na lhůtu 3 měsíce. Následně bylo zjištěno, že rozhodnutí je v právní moci a spis je s dovoláním u Nejvyššího soudu. Protože soudce spis potřeboval k druhému řízení, byl lhůtován za účelem zapůjčení, dne 14. 2. 2014 a 20. 5. 2014. Je tedy zřejmé, že nemohlo dojít k průtahu, neboť soudce musel vyčkat předložení spisu, a činil tedy úkony ke skončení věci. Dle obhajoby tedy skutek nenaplňuje skutkovou podstatu kárného provinění a navíc není konkretizován.

Ze spisu dle zjištění kárného senátu vyplývá, že dne 16. 12. 2002 bylo vydáno usnesení o přerušení řízení do skončení řízení ve věci 4 C 69/96 vedené u Obvodního soudu pro Prahu 6. V období od 6. 5. 2003 do 7. 4. 2012 je ve spise obsaženo 23 referátů dokládajících, že si JUDr. H. nechával spis pravidelně předkládat. Součástí spisu je dále protokol z jednání ze dne 13. 6. 2012 ve věci sp. zn. 4 C 69/96, na němž byl vyhlášen rozsudek, a následují další referáty ze dne 30. 7. 2012 „*lb. 3 měsíce*“, ze dne 14. 11. 2012 „*lb. 3 týdny*“, ze dne 27. 3. 2013 „*4 C- 69/96 není v PM – lb. 3 měsíce*“, ze dne 29. 7. 2013 „*lb. 3 měs.*“, ze dne 14. 2. 2014 „*lb. 3 měs. (dovolání ve věci 4 C 69/96) přerušeno*“, ze dne 20. 5. 2014 „*lhůta 2 měsíce*“, ze dne 29. 7. 2014 „*lhůta 1 měsíc*“ a referát ze dne 28. 8. 2014 „*lb. 1 měsíc*“, pod nímž je nalepený lístek „*Mgr. Sládková - prosím dnes o usn. o pokračování v řízení*“. Dne 5. 9. 2014 vydáno usnesení o pokračování v řízení.

Obhájkyňe zopakovala, že z uvedeného je zřejmé, že kárně obviněný skutečně činil úkony směřující ke skončení věci, a nedopustil se tak průtahu.

6) 4 C 251/2001

Dle kárného návrhu JUDr. H. výrazně překročil devadesátidenní lhůtu pro vypracování písemného vyhotovení rozsudku, neboť rozsudek vydaný dne 28. 4. 2011 byl vypraven až okolo 9. 8. 2011 (dle podacích razítek pošty) a dále v řízení postupoval nekoncentrovaně a nedůsledně, když na založení plné moci advokáta vyčkával od 8. 7. 2013 do 9. 4. 2014.

Nejvyšší správní soud z obsahu spisu zjistil, že rozsudek byl vyhlášen po jednání dne 28. 4. 2011. Dne 28. 7. 2011 JUDr. H. podal žádost o prodloužení lhůty k vypracování rozsudku do 28. 7. 2011. K žádosti je připojen pouze nečitelný podpis, resp. podpisy, patrně jeden z nich náleží předsedovi soudu. Ze spisu však není zřejmé, kdy byl rozsudek předán kanceláři ani kdy byl skutečně vypraven. Ve spise je založen výpis o kontrole datové schránky s negativním výsledkem, který byl proveden dne 1. 8. 2011, a dále doručenký adresované právním zástupcům

účastníků, z nichž vyplývá, že účastníkům byl rozsudek odeslán dne 9. 8. 2011, resp. 10. 8. 2011. Naopak podle razítka kanceláře byl spis vypraven už 28. 7. 2011. Co se týče druhé části tohoto bodu kárného návrhu (tj. vytýkanému vyčkávání na založení plné moci), ze spisu vyplývá, že k odvolání žalobců rozsudkem ze dne 19. 10. 2012 Městský soud v Praze rozsudek Obvodního soudu pro Prahu 6 potvrdil. Dne 17. 12. 2012 podali žalobci společné dovolání (zastoupení novým zástupcem Mgr. Stanislavem Němcem) doručené obvodnímu soudu dne 20. 12. 2012. Referátem ze dne 23. 4. 2013 předložil JUDr. H. věc k rozhodnutí o dovolání Nejvyššímu soudu (doručeno Nejvyššímu soudu téhož dne). Přípisem ze dne 26. 6. 2013 (doručeným obvodnímu soudu dne 8. 7. 2013) Nejvyšší soud věc vrátil bez rozhodnutí o dovolání. Důvodem bylo, že usnesením ze dne 2. 2. 2009 Obvodní soud pro Prahu 6 připustil záměnu účastníků na straně žaloby [původní žalobce b), V. K., prodal svůj spoluvlastnický podíl Ing. M. D.]. Ze spisu Nejvyšší soud dovodil, že ani rozsudek obvodního soudu a ani rozsudek městského soudu nebyly Ing. M. D. doručeny. Na straně žalobců byly doručeny pouze zástupci žalobkyně a), JUDr. Martinu Kalistovi, přičemž ve spise chybí procesní plná moc udělená tomuto zástupci žalobcem b), tj. Ing. M. D. [žalobkyně a) je V. D.]. Nejvyšší soud proto věc vrátil obvodnímu soudu s pokynem, že je třeba vyzvat zástupce žalobkyně a) k předložení plné moci udělené mu Ing. M. D., případně citovaná rozhodnutí doručit žalobci b), a po provedení příslušných úkonů spis opět předložit Nejvyššímu soudu. Ve spise následuje nedatovaný referát obsahující text „*přípis JUDr. Kalista (+ ofot' a zaslá přípis z 26. 6. 2013) v právní věci <shora> Vás žádám o předložení originálu plné moci udělené Ing. M. D. pro zastupování v řízení*“ (přípis byl dodán do datové schránky dne 15. 7. 2013). Referát ze dne 9. 10. 2013 obsahoval pokyn „*opakuj přípis <shora> jako urgenci!*“ (soudní kancelář vypraveno dne 7. 11. 2013). Referátem ze dne 13. 1. 2014 zadal JUDr. H. pokyn k zaslání rozhodnutí I. i II. stupně žalobci b) Ing. D. Navazuje nedatovaný pokyn „*Pí. U., nebyl vypraven ref. 4 C 251/01 z 13. 1. 2014 – prosím proveďte!*“, pod nímž je razítko vyznačující vypravení dne 9. 4. 2014.

Obhájkyně ve vztahu k prvnímu z vytýkaných pochybení zopakovala, že nejsou-li dohledána data, mělo by se vycházet z údajů, které jsou pro kárně obviněného příznivější, a dále naznačila, že mohla být překročena nejzazší lhůta pro podání kárného návrhu. Ve vztahu k druhému skutku obhájkyně uvedla, že kárně obviněný úkony činil, a nebyla tak naplněna skutková podstata kárného provinění. Kárně obviněný dodal, že se jednalo o komplikovanou situaci, neboť v případě, kdy by JUDr. Kalista sdělil, že daného klienta nezastupuje, vznikla by mu tím neřešitelná situace.

7) 4 C 46/2004

Dle kárného návrhu se JUDr. H. v dané věci dopustil průtahu v délce téměř 3 a 1/2 roku v období ode dne 13. 1. 2010 do dne 18. 6. 2013, konkrétně řízení přerušil do skončení řízení ve věci sp. zn. 13 C 212/2003, jež bylo pravomocně skončeno dne 13. 1. 2010, přesto do 27. 2. 2013 ve věci nečinil žádné úkony, posléze jen učinil dotaz na žalobce, zda na žalobě trvá, a teprve dne 18. 6. 2013 nařídil ústní jednání na den 1. 8. 2013.

Kárně obviněný ve svém vyjádření uvedl, že dne 23. 4. 2009 byl vyžádán spis 13 C 212/2003, avšak omylem byl soudci předložen jiný. Ze záznamů z informačního systému ISAS je zřejmé, že spis byl v pohybu a bylo o něj opakovaně žádáno – tedy byly činěny úkony směřující ke skončení věci. Soudce spis neměl u sebe, ačkoliv o něj žádal a byl mu předložen až předtím, než se dotazoval žalobce, zda trvá na žalobě. Nejedná se tedy o průtah zaviněný soudcem. Pokud jde o další úkony, pak bylo zjištěno, že i přes dotaz soudu nebylo nic doručeno, a proto se soudce spojil sám se zástupcem žalobce, Mgr. Juráckovou, která sdělila, že věc si vyřešili mimosoudně a učiní zpětvzetí žaloby. Proto bylo nařízeno jednání dne 18. 6. 2013 na 1. 8. 2013. Obhajoba má za to, že skutek nenaplnuje skutkovou podstatu kárného provinění.

Kárný senát z obsahu spisu zjistil, že řízení bylo přerušeno usnesením ze dne 8. 3. 2005 do skončení řízení ve věci sp. zn. 13 C 212/2003. Ve spise pod spisovým přehledem je založen rozsudek ze dne 10. 12. 2008, č. j. 13 C 212/2003 – 293, s poznámkou o nabytí právní moci dne 13. 1. 2010. Ze spisu není zřejmé, kdy se JUDr. H. dozvěděl o právní moci rozhodnutí, a není zaznamenáno, že by si průběžně nechával spis předkládat. Za usnesením o přerušení řízení následuje pouze referát ze dne 27. 2. 2013 obsahující pokyn k zaslání přípisu zástupkyni žalobce, zda trvá na žalobě, či zda mezi účastníky došlo k dohodě. Referát ze dne 4. 6. 2013 obsahuje text „*lb. 1 týden (telefonicky hovořeno s Mgr. Juráčkovou – zaslé zpětvzetí)*“. Referátem ze dne 18. 6. 2013 dal kárně obviněný pokyn k nařízení ústního jednání na 1. 8. 2013. Dle úředního záznamu se nikdo z předvolaných účastníků na jednání nedostavil. Usnesením ze dne 18. 3. 2014 bylo řízení opět přerušeno, protože se opět nikdo z účastníků nedostavil k jednání.

Na dotaz předsedy kárného senátu, proč není ze spisu v období od 8. 3. 2005 do 27. 2. 2013 patrná žádná aktivita ze strany kárně obviněného či ze strany soudní kanceláře, JUDr. H. odpověděl, že danou skutečnost nedokáže vysvětlit. Vzhledem k tomu, že však v daném období docházelo ke stěhování soudu, je dle jeho názoru možné, že daná věc tzv. „*vyplavala*“.

8) 4 C 194/2004

Kárný návrh uvádí, že JUDr. H. postupoval nekoncentrovaně, a zbytečně tak řízení prodloužil nejméně o šest měsíců, konkrétně jednání dne 8. 4. 2007 (správně má být 8. 4. 2014 – pozn. NSS) odročil na 8. 7. 2014 a jen po uložení povinnosti označit důkazy následně jednání odročil na 23. 10. 2014 bez relevantních úkonů při ústním jednání (strany se dle protokolu shodly, že bude potřeba dostatek času na čtení listin).

Kárně obviněný ve svém vyjádření uvedl, že jednání dne 8. 7. 2014 bylo odročeno z důvodu, že účastníci dospěli ke konečnému závěru, že mezi nimi není možná mimosoudní dohoda, a shodně navrhli, aby soud jednání odročil vzhledem k tomu, že bude nutné provést rozsáhlé dokazování, především čtení a hodnocení listinných důkazů, včetně faktur. Odročení jednání na den 23. 10. 2014 bylo učiněno na návrh samotných účastníků, kteří soudce požádali, aby tento jednací den nenařizoval žádné další věci a aby si vytvořil dostatečný časový prostor - tedy celý jednací den na provedení všech listinných důkazů. S ohledem na tuto skutečnost, která byla závislá na obsazenosti síně a dalších řízeních, tedy bylo odročeno na uvedený den. Dle obhajoby tedy nešlo o zaviněné porušení povinností soudce, ani o průtah, který by narušil jakoukoliv důvěru v soudní rozhodování, neboť soudce postupoval dle práv účastníků.

Z obsahu spisu Nejvyšší správní soud zjistil, že dne 24. 2. 2014 byl soudu doručen doplňující návrh žalovaného na provedení důkazů. Dne 4. 4. 2014 bylo podáno vyjádření k tvrzení žalovaného. Dne 8. 4. 2014 se konalo jednání, na němž JUDr. H. vyhověl návrhu žalobkyně na koncentraci řízení dle § 114c o. s. ř. a usnesením uložil žalovanému povinnost, aby ve lhůtě 30 dnů uvedl veškeré rozhodné skutečnosti. Jednání následně odročil na 8. 7. 2014. Dne 10. 6. 2014 bylo soudu doručeno sdělení žalovaného, že důkazy bude moci specifikovat až po schůzce se zástupcem žalobkyně, kterou se prozatím nepodařilo uskutečnit; po této schůzce bude prý připraven upustit od návrhu na provedení některých důkazů. Zástupce žalobkyně v podání ze dne 8. 7. 2014 uvedl, že povinnost navrhopvat důkazy měla protistrana splnit do 8. 5. 2014, a dále vyzval soud, aby s ohledem na nepřiměřenou délku dosavadního řízení určil další průběh dokazování a uložil procesním stranám povinnost vedoucí k efektivnímu provedení a ukončení řízení před soudem I. stupně. Dne 8. 7. 2014 se konalo ústní jednání, na němž účastníci sdělili, že dohoda není možná a že setrvávají na navržených důkazech.

Dle protokolu dále uvedli, že je třeba, aby si soud vytvořil dostatečný časový prostor pro provedení všech listinných důkazů. JUDr. H. jednání následně odročil na 23. 10. 2014.

Kárný navrhovatel doplnil, že jednání mají být připravována tak, aby soud mohl pokud možno věc rozhodnout na prvním nařízeném jednání. Takové jednání, kde se v podstatě stranám krátce sdělí, že dokazování bude prováděno příště, považuje předseda obvodního soudu za nekoncentrovaný postup v řízení a průtah, kvůli kterému byl tento skutek zahrnut do návrhu.

9) 4 C 233/2004

Dle kárného návrhu JUDr. H. postupoval nekoncentrovaně tím, že jednak od 17. 1. 2011 do 29. 12. 2011 vyčkával na zprávu advokáta, zda bude v řízení zastupovat (nezastupoval), a jednak dne 2. 4. 2012 nařídil ústní jednání na 10. 7. 2012, (to bylo zrušeno a odročeno na 4. 10. 2012) a obsahem jednání bylo jen to, že účastníci sdělili, že trvají na navržených důkazech.

Kárně obviněný k tomu ve svém vyjádření sdělil, že se jednalo o komplikovaný spor, kdy bylo nutné řešit otázku, zda se jedná o závěť či darovací smlouvu, navíc jeden z účastníků byl nesvéprávný a bylo nutné zjistit, kdo je jeho opatrovníkem. Městská část Praha 6 se dne 25. 10. 2010 (č.l. 192) vyjádřila, že kolizním opatrovníkem bude zřejmě Městská část Praha 2, z tohoto důvodu bylo nutné zrušit jednání nařízené na 13. 1. 2011. Dne 17. 1. 2011 učinil soudce dotaz na advokáta JUDr. Vlasáka - zda a na základě čeho zastupuje tohoto účastníka, který byl dříve zastoupen veřejným opatrovníkem Pečovatelskou službou Praha 6. Advokát na přepis nereagoval, proto byl soudcem dne 5. 4. 2011 urgován, opět bez reakce. Dále byl spis dne 16. 5. 2011 předložen na účtárnu soudu k proplacení znalečného a dne 27. 6. 2011 byl opět urgován JUDr. Vlasák, který odpověděl až dne 29. 12. 2011. Je zřejmé, že soudce bez tohoto vyjádření pokračovat v tomto konkrétním případě nemohl. V mezidobí tedy byly činěny úkony, které byly nezbytné pro průběh řízení a jejichž výsledek a rychlost nemohl soudce ovlivnit. Dne 23. 2. 2012 pak soudce činil dotaz na Okresní soud v Havlíčkově Brodě, zda je či bylo vedeno řízení ohledně účastníka B. P. a zda byl zbaven, event. omezen ve způsobilosti k právním úkonům. Referát soudce však byl kanceláří vypraven až dne 12. 3. 2012. Pokud tedy dne 2. 4. 2012 soudce nařídil jednání na 10. 7. 2012, tak nařízení jednání za 3 měsíce odpovídalo množství věcí v senátě a dřívější termín pro takto komplikovanou věc k dispozici neměl. Věc je skončena, dne 30. 6. 2014 byl vyhlášen rozsudek. Obhajoba má za to, že skutek nenaplnuje skutkovou podstatu kárného provinění, neboť bylo nutné zvláště pečlivě střežit práva účastníka, který byl nesvéprávný.

Kárný senát z obsahu spisu ověřil, že spor byl veden o neplatnost závěti. Rozsudkem ze dne 9. 8. 2007 JUDr. H. rozhodl, že žalovaná není dědičkou zůstavitele. Usnesením ze dne 17. 12. 2008 Městský soud v Praze rozsudek Obvodního soudu pro Prahu 6 zrušil. Znalec z oboru písmoznalectví posudkem ze dne 6. 6. 2010 potvrdil, že závěť sepsal zůstavitel vlastní rukou. Referátem ze dne 17. 1. 2011 JUDr. H. zadal pokyn k zaslání přípisu JUDr. Martinu Vlasákovi, zda a na základě čeho zastupuje žalobce B, který byl dříve zastoupen veřejným opatrovníkem Pečovatelskou službou Praha 6, činnost veřejného opatrovnictví byla následně převedena na Úřad městské části Praha 6 – ta však se zastupováním nesouhlasí (tvrdí, že zastupování nikdy nepřevzala). Referáty ze dne 5. 4. 2011 a 6. 6. 2011 udělen pokyn k opětovné urgenci advokáta k vyjádření. Další urgence advokáta dne 27. 6. 2011. Dne 29. 12. 2011 JUDr. Martin Vlasák sdělil, že B. P. (žalobce B) nezastupuje a že věc projedná s klientem V. P. (žalobce C), aby se nedostal do kolize, a o výsledku jednání podá do měsíce zprávu. Ve spise následuje referát ze dne 5. 1. 2012 „*Lbůta měsíc – dosud nebylo nic dodáno*“. Referátem ze dne 23. 2. 2012 JUDr. H. zadal pokyn, v němž požádal Okresní soud v Havlíčkově Brodě o lustrum, zda B. P. nebyl zbaven, eventuálně omezen na způsobilosti k právním úkonům. Dne 14. 3. 2012 okresní soud sdělil, že žádné takové řízení nebylo zjištěno. Ve spise je dále obsažen pokyn k nařízení ústního jednání na 10. 7. 2012

(referát je zřejmě ze dne 2. 4. 2012, datum zadání však není v kopii spisu patrné). Dne 17. 4. 2012 došlo vyrozumění primáře psychiatrické léčebny v Havlíčkově Brodě, že se B. P. (žalobce B) nebude moci z důvodu své hospitalizace účastnit jednání. Dne 9. 7. 2012 se omluvil z jednání právní zástupce (žalobců A a C) JUDr. Martin Vlasák z důvodu kolize s jiným jednáním a žádal o jiný termín. Dne 9. 7. 2012 dal JUDr. H. pokyn ke zrušení jednání a referátem ze dne 16. 7. 2012 nařídil jednání na 4. 10. 2012. Dne 20. 9. 2012 došlo vyrozumění primáře psychiatrické léčebny v Havlíčkově Brodě, že se B. P. nebude moci z důvodu své hospitalizace účastnit jednání. Dne 4. 10. 2012 se konalo jednání, na němž JUDr. Martin Vlasák (zástupce žalobců A a C) sdělil, že trvá na provedení důkazu znaleckým posudkem z oboru zdravotnictví k posouzení zdravotního stavu zůstavitele ke dni sepsání závěti. Zástupci žalovaných navržený důkaz označili za nadbytečný a připomněli, že měl být vyhotoven již společně se znaleckým posudkem z oboru písmoznalectví. JUDr. H. usnesením jednání odročil na neurčito za účelem vypracování znaleckého posudku. Usnesením ze dne 12. 10. 2012 ustanovil znalce a stanovil lhůtu 30 dnů k vypracování posudku.

10) 4 C 186/2005

Dle kárného návrhu se JUDr. H. dopustil průtahu více než dva roky v době od 1. 11. 2010 do 7. 11. 2012, kdy byl soudu dne 11. 11. 2010 notářem sdělen jediný dědic po žalovaném, takže nic nebránilo v řízení pokračovat, přesto teprve dne 7. 11. 2012 rozhodl o procesním nástupnictví.

Ve svém vyjádření kárně obviněný namítal, že se jednalo o věc o 433.626,60 Kč s příslušenstvím, kdy meritorně byla věc pravomocně skončena již 2. 7. 2008 a poté soud řešil pouze výroky o nákladech řízení. Věc se zkomplikovala tím, že dne 6. 10. 2008 zemřela žalovaná, tudíž bylo nutné vyčkat procesního nástupnictví. Není v souladu se skutečností, že nebyly činy úkony, neboť již dne 4. 11. 2010 byl učiněn dotaz na stav dědického řízení, odpověď přišla dne 11. 11. 2010 s tím, že dědicem bude zřejmě Česká republika. Dne 4. 9. 2011 byla notářka žádána o zaslání rozhodnutí v dědictví, která dne 20. 9. 2011 sdělila, že řízení není dosud skončeno. I z ÚZ ze dne 2. 12. 2011 vyplývá, že dosud nebylo doručeno vyrozumění od notářky o skončení věci a dne 28. 12. 2011 dal soudce spis na lhůtu 1 měsíce. Následně zjištěno, že dědictví stále není skončeno, soudce dal spis opět na lhůtu dne 1. 3. 2012, a to 2 měsíců. Až dne 9. 5. 2012 notářka soudu sdělila, že zůstavitelka nezanechala žádné dědice, jediný dědic dědictví odmítl a že dědictví proto připadne České republice, proto soudce dále vyčkával na dědické rozhodnutí a 14. 5. 2012 dal spis opět na lhůtu - 3 měsíců. Dne 11. 10. 2012 soudce učinil opět dotaz na stav dědického řízení a poté - dne 7. 11. 2012 vypracoval usnesení o pokračování v řízení s procesním nástupcem - Českou republikou. Usnesení nabylo právní moci dne 30. 11. 2012. V této věci nelze spatřovat průtah, neboť od počátku lhůty - tedy od 1. 11. 2010 do 7. 11. 2012 se žádné jiné úkony ve věci činit nedaly, neboť bylo nutné vyčkat na pravomocné dědické rozhodnutí a soudce činil úkony k zajištění této části. Obhajoba má za to, že skutek nenaplňuje skutkovou podstatu kárného provinění.

Nejvyšší správní soud k uvedenému ze spisu doplnil, že po zrušení výroků o nákladech řízení Městským soudem v Praze usnesením ze dne 27. 2. 2009 již obvodní soud znovu rozhodoval pouze o nákladech řízení. Referátem ze dne 22. 4. 2009 dal JUDr. H. pokyn, aby soudní komisařka JUDr. Čechová byla požádána o sdělení okruhu dědiců žalovaného. Dne 8. 7. 2009 soudní komisařka sdělila, že dědické řízení není skončeno a jakmile bude okruh dědiců zjištěn, zašle sdělení. Následovaly referáty ze dne 12. 11. 2009, ze dne 11. 12. 2009, ze dne 31. 3. 2010 a ze dne 21. 7. 2010, jimiž JUDr. H. opět žádal soudní komisařku o sdělení stavu dědického řízení. Dne 11. 11. 2010 notářská kancelář sdělila, že dědictví připadne České republice jednajícím prostřednictvím Úřadu pro zastupování státu ve věcech majetkových, neboť jediný dědic dědictví odmítl. Následuje referát ze dne 11. 9. 2011 „*žádej o zaslání rozhodnutí 26 D 1481/08 (dědictví ČR jednajícím Úřadem pro zast. státu ve věcech majetkových)*“. Dne 20. 9. 2011 notářka sděluje,

že dosud nebylo v dědickém řízení pravomocně rozhodnuto, jakmile bude skončeno, zašlou usnesení. Ve spisu je dále obsažen úřední záznam ze dne 2. 12. 2011 „dosud nepřišlo vyrozumění“, referát ze dne 28. 12. 2011 „lh. 1 měsíc“, úřední záznam ze dne 20. 2. 2012 „spis u JUDr. Čechové“, referát ze dne 1. 3. 2012 „lhůta 2 měsíce“. Dne 9. 5. 2012 doručeno sdělení notářky JUDr. Čechové: „Ve věci výše uvedeného dědického řízení Vám sděluji, že zůstavitelka nezanechala zákonných dědiců. Jediný dědic, R. K., dědictví odmítl. Dědictví proto připadne České republice. Tato informace byla zaslána datovou službou již dne 11. 11. 2010. Prosím sdělte nám, až nabudou právní moci zbylé výroky ve věci.“ Ve spisu následuje referát ze dne 14. 5. 2012 „lhůta 3 měsíce“ a přípis ze dne 2. 11. 2012, v němž JUDr. H. žádá o sdělení, v jakém stavu se nachází dědické řízení. Dne 7. 11. 2012 JUDr. H. vydal usnesení o tom, že procesním nástupcem žalované se stává ČR, jednající Úřadem pro zastupování státu ve věcech majetkových (nabylo právní moci dne 30. 11. 2012). Navazuje pokyn ze dne 14. 4. 2013 „k rozhodnutí o nákladech řízení žádej o dědické rozhodnutí 26 D 1481/08 – JUDr. Čechovou“. Dne 17. 4. 2013 doručeno sdělení soudní komisařky JUDr. Čechové, v němž JUDr. H. sděluje, že „[s]oudní komisař čeká na rozhodnutí ve věci, aby mohla být dědická věc skončena, resp. určeno, zda dědictví je či není předloženo. Konečné usnesení ve věci proto není možné zaslat. Dovoluji se Vás zdvořile požádat o brzké rozhodnutí ve věci“ Dne 15. 5. 2013 opětovná urgence ze strany JUDr. Čechové: „Stále čekáme na Vaše rozhodnutí ve věci, aby mohla být dědická věc skončena, resp. určeno, zda dědictví je či není předloženo. (Konečné usnesení ve věci proto není možné zaslat).“ Usnesením ze dne 14. 8. 2013 JUDr. H. následně rozhodl o nákladech řízení. Dne 13. 9. 2013 žalovaná ČR podala proti tomuto usnesení odvolání, v němž mimo jiné namítala, že bylo vydáno předčasně, neboť dědické řízení nebylo skočeno. Stát hodlá navrhnout likvidaci dědictví, a nestane se tak právním nástupcem žalované. Ustanovení § 107 odst. 2 o. s. ř. proto nelze z tohoto důvodu použít.

Kárně obviněný na dotaz předsedy kárného senátu, zda nebylo možné přímo kontaktovat danou notářku a situaci si vyjasnit, uvedl, že se domnívá, že spolu o dané záležitosti telefonicky hovořili. Obhájkyňě doplnila, že dle jejího názoru do dané situace vnesl zmatek přípis notářky ze dne 20. 9. 2011, v němž sdělila, že řízení není skončeno a jakmile bude, zašle usnesení. Z tohoto důvodu JUDr. H. vyčkával a notářku opakovaně urgoval.

11) 4 C 298/2005

Dle kárného návrhu došlo k výraznému překročení devadesátidenní lhůty pro vypravení písemného vyhotovení rozsudku vyhlášeného dne 18. 10. 2013 (správně má být 18. 10. 2012 – pozn. NSS), jež bylo rozesláno až dne 11. 2. 2013.

Kárně obviněný ve svém vyjádření uvedl, že lhůta pro vypracování byla prodloužena do 16. 1. 2013 a k vypravení došlo 18. 1. 2013 – tedy pouze o dva dny déle. Obhajoba má za to, že skutek nenaplňuje skutkovou podstatu kárného provinění.

Nejvyšší správní soud ze spisu zjistil, že rozsudek byl vyhlášen na jednání dne 18. 10. 2012. Dne 15. 11. 2012 podána žádost o prodloužení lhůty k vyhotovení rozhodnutí do 16. 1. 2013 z důvodu vysokého počtu skončených věcí, které bylo vyhověno. Datum předání vyhotoveného rozsudku kanceláři není ze spisu patrné. Ke skutečnému vypravení rozsudku došlo patrně až dne 11. 2. 2013.

12) 4 C 17/2006

Obdobně jako v předchozím bodě bylo vytýkáno výrazné překročení devadesátidenní lhůty pro vypravení písemného vyhotovení rozsudku vyhlášeného dne 14. 9. 2012, které bylo rozesláno až dne 9. 1. 2013.

Dle vyjádření kárně obviněného byla lhůta pro vypravení písemného vyhotovení rozsudku překročena pouze o 1 den, neboť podle záznamu kanceláře byl rozsudek vypraven 14. 12. 2012, tedy pouhý 1 den po devadesátidenní lhůtě. Obhajoba má za to, že skutek nenaplnuje skutkovou podstatu kárného provinění.

Kárný senát zjistil, že rozsudek byl vyhlášen na jednání dne 14. 9. 2012. Součástí spisu není žádost o prodloužení lhůty ani informace, kdy byl vyhotovený rozsudek předán kanceláři k vypravení. Podle razítka soudní kanceláře byl rozsudek vypraven dne 14. 12. 2012, ovšem podle potvrzení o dodání a doručení datové zprávy k vypravení došlo dne 9. 1. 2013.

Na dotaz předsedy kárného senátu, zda byla v dané věci prodloužena lhůta pro vypravení rozsudku, kárný návrhovač uvedl, že dané žádosti se neevidentují a nelze ověřit, zda lhůta byla či nebyla prodloužena. Obhájkyňe reagovala, že v pochybnostech by mělo být postupováno ve prospěch kárně obviněného.

13) 4 C 88/2006

Kárný návrh uvádí, že se JUDr. H. dopustil průtahu přes osm měsíců tím, že v období od 15. 10. 2012 do 28. 6. 2013 neučinil žádný reálný úkon (pouze dotaz, zda žadatel trvá na žádosti o ustanovení zástupce, což trval).

Kárně obviněný ve svém vyjádření sdělil, že dne 15. 10. 2012 bylo vypraveno a doručováno usnesení Městského soudu v Praze účastníkům řízení a následně soud řešil osvobození žalované od placení soudních poplatků. Toto usnesení bylo účastníkům doručeno 24. 10. 2012, spis byl na lhůtě do 13. 11. 2012. Koncem února a začátkem března 2013 navíc probíhalo stěhování budovy soudu z Legerovy ulice na Prahu 10 na Míčánky. Vzhledem k výše uvedenému nelze hovořit o zaviněném porušení povinností soudce, neboť činil úkony ve věci, které však byly omezené doručováním a následně i přesunem soudu, a tedy i spisů. Obhajoba má za to, že skutek nenaplnuje skutkovou podstatu kárného provinění.

Ze soudního spisu dle kárného senátu vyplývá, že žalovaná na jednání dne 21. 6. 2012 žádala o ustanovení právního zástupce. Dne 18. 7. 2012 žalovaná soudu předložila potvrzení o osobních, majetkových a výdělkových poměrech. Dne 8. 8. 2012 JUDr. H. usnesením nepřiznal osvobození od soudních poplatků. Žalovaná dne 29. 8. 2012 podala proti tomuto usnesení odvolání s tím, že ve formuláři uvedla čtvrtletní čistou mzdu, nikoliv měsíční průměr, jak se domníval JUDr. H. Městský soud v Praze usnesením ze dne 24. 9. 2012 usnesení Obvodního soudu pro Prahu 6 zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení. Referátem ze dne 11. 10. 2012 JUDr. H. zadal pokyn k zaslání usnesení odvolacího soudu žalované a zástupci žalobce, vypraveno dne 15. 10. 2012, doručeno druhému z účastníků dne 24. 10. 2012. Ve spisu dále následuje referát ze dne 28. 6. 2013, jímž JUDr. H. udělil pokyn k zaslání přípisu žalované, zda trvá na ustanovení zástupce soudem. Žalovaná podáním doručeným soudu dne 23. 7. 2013 potvrdila, že žádá soud o ustanovení právního zástupce. Referátem ze dne 7. 8. 2013 pak dal JUDr. H. pokyn, aby byl žalované zaslán tiskopis č. 060.

14) 4 C 141/2006

Podle kárného návrhu se JUDr. H. dopustil průtahu v trvání osmi měsíců tím, že dne 29. 11. 2011 (po zrušení rozsudku Městským soudem v Praze) nařídil ústní jednání na den 17. 4. 2012, na němž jen přečetl usnesení odvolacího soudu, jímž se ruší rozsudek, a jednání odročil na neurčito za účelem doplnění znaleckého posudku, spis znalci zaslal až dne 30. 7. 2012.

Kárně obviněný ve svém vyjádření namítl, že rozsudek Městského soudu v Praze byl rozeslán účastníkům dne 24. 11. 2011, a spis byl tak založen na lhůtě 15. 12. 2011. Následně byly

svátky. Dne 16. 1. 2012 bylo nařízeno ústní jednání na 17. 4. 2012 (v běžném nařizovacím termínu), čili nelze hovořit o průtahu. Při jednání dne 17. 4. 2012 nedošlo pouze k přečtení usnesení odvolacího soudu, ale došlo k upozornění na změny právních předpisů upravujících způsob a metodiku posuzování obtěžování imisemi hlukem, o čemž bylo vedeno ústní jednání a zástupce žalovaného proto ve věci navrhl doplnit dokazování vypracováním nového znaleckého posudku, proto bylo jednání odročeno za účelem doplnění znaleckého posudku na neurčito. Účastníkům bylo při odročování jednání uloženo, aby soudu zaslali případné dotazy na znalce, které byly doručeny soudu dne 26. 4. 2012 a 30. 4. 2012. Mezitím byl vyžádán doplněk znaleckého posudku referátem již ze dne 20. 4. 2012. Z ISASu (výpis ze systému ISAS, který je součástí vyjádření kárně obviněného, byl čten na jednání kárného soudu jako listinný důkaz) je zřejmé, že spis byl Zdravotnímu ústavu v Pardubicích zaslán již dne 2. 5. 2012, což je zřejmé i z pokynu pro kancelář ze dne 5. 5. 2012 na čl. 181, necht' otázky pro znalce zašle kancelář „za spisem“ zdravotnímu ústavu. Dne 30. 7. 2012 byl spis vrácen bez doplnění znaleckého posudku a soudci byl předložen dne 31. 7. 2012 (viz ISAS). K žádnému průtahu tedy nedošlo a obsah návrhu je v rozporu se spisem i s ISASem. Obhajoba má za to, že skutek nenaplňuje skutkovou podstatu kárného provinění.

Nejvyšší správní soud upřesnil, že dne 18. 11. 2011 bylo Obvodnímu soudu pro Prahu 6 doručeno zrušovací usnesení odvolacího soudu ze dne 19. 10. 2011, dle něhož bylo nutné doplnit dokazování. Referátem ze dne 23. 11. 2011 dal JUDr. H. pokyn k zaslání usnesení odvolacího soudu zástupci žalobců a žalovanému. Referátem ze dne 16. 1. 2012 dal pokyn k nařízení jednání na 17. 4. 2012 (vypraveno 19. 1. 2012). Dne 17. 4. 2012 se konalo ústní jednání, na němž se četlo usnesení odvolacího soudu; zástupce žalobců sdělil, že nedošlo k žádné změně jejich stanoviska; zástupce žalovaného uvedl, že došlo ke změně právních předpisů upravujících způsob a metodu posuzování předmětné problematiky a ke změně dalších okolností a navrhl vypracování nového znaleckého posudku; JUDr. H. vydal usnesení, jímž za účelem doplnění znaleckého posudku účastníkům uložil lhůtu 10 dnů pro případné dotazy na znalce, a dalším usnesením jednání odročil na neurčito. Dotazy na znalce soud obdržel od žalovaného dne 26. 4. 2012 a od žalobců dne 30. 4. 2012. Referátem ze dne 20. 4. 2012 byl zadán pokyn k vypracování doplňku ke znaleckému posudku (vypraveno 26. 4. 2012). Spolu s přípisem ze dne 4. 5. 2012 byl zaslán znalci spis (datum vypravení není ve spisu patrné). Dopisem doručeným obvodnímu soudu dne 7. 6. 2012 Zdravotní ústav se sídlem v Pardubicích sdělil, že je od 1. 6. 2012 zrušen a že spis postoupil k vypracování doplnění na nástupnickou organizaci Zdravotní ústav se sídlem v Ústí nad Labem. Přípisem ze dne 20. 7. 2012, doručeným soudu dne 27. 7. 2012, Zdravotní ústav se sídlem Ústí nad Labem sdělil, že není registrovaným znaleckým ústavem, a spis vrátil soudu s tím, že jediným kompetentním a odborně způsobilým subjektem je Zdravotní ústav se sídlem v Ostravě (spis byl doručen zpět soudu dne 30. 7. 2012). Ve spise následuje nedatovaný pokyn k zaslání spisu Zdravotnímu ústavu se sídlem v Ostravě (dle razítka vypraveno dne 13. 9. 2012).

Kárný návrhovař uvedl, že s ohledem na přečtený obsah spisu upravuje popis skutku tak, že od doby 2. 5. 2012 neexistují průtahy, za něž by JUDr. H. odpovídal. Obhájkyně reagovala, že k průtahům na straně kárně obviněného v daném případě zjevně nedošlo. Ve vztahu k první části odkázala na předložené vyjádření a obsah protokolu z jednání. Co se týče druhé části daného bodu, tak tu dle jejího názoru vzal návrhovař zpět.

15) 4 C 189/2006

Podle kárného návrhu se JUDr. H. dopustil průtahu v trvání téměř jedenácti měsíců (od 27. 11. 2012 do 22. 10. 2013), konkrétně dne 27. 11. 2012 bylo jednání bez patrného důvodu odročeno až na 19. 3. 2013 za účelem zhodnocení důkazů a dne 15. 3. 2013 bylo jednání bez důvodu odročeno na 7. 5. 2013, jednání se tak konalo až 8. 8. 2013, kdy kárně obviněný toliko vyzval strany k doplnění dokazování, jednání znovu odročil na den 22. 10. 2013.

Kárně obviněný ve svém vyjádření namítal, že šlo o komplikovaný právní spor s množstvím listinných důkazů, kdy soud na jednání dne 27. 11. 2012 provedl důkazy čtením 29 listin a za účelem zhodnocení právě provedeného rozsáhlého dokazování bylo jednání odročeno na 19. 3. 2013. Dřívější termín nebyl objektivně možný, neboť v předmětném období probíhalo stěhování budovy soudu a rovněž svátky. Navíc s ohledem na počet věcí v uvedeném senátě to byl první teoreticky možný řádný termín až v nové budově soudu. Předtím však bylo zjištěno čerpání řádné dovolené – v týdnu od 18. do 22. 3. 2013, a proto došlo k přeložení termínu na 7. 5. 2013. Jednání dne 7. 5. 2013 skončeno být nemohlo, neboť zástupce žalovaného předložil soudu návrhy na doplnění dokazování, a tak soud jednání odročil na 8. 8. 2013, kdy bylo pokračováno v dokazování a následně jednání bylo opět odročeno na 22. 10. 2013 – tedy o dva měsíce. Nejedná se tedy o průtah, úkony směřovaly ke skončení věci a odrok byl nutný vzhledem k rozsahu dokazování a k zajištění práv účastníků řízení. Obhajoba má za to, že skutek nenaplňuje skutkovou podstatu kárného provinění.

Nejvyšší správní soud ze spisu ověřil, že dne 27. 11. 2012 se konalo ústní jednání dle § 101 odst. 3 o. s. ř. bez účasti žalovaného. Na jednání se četly listinné důkazy (30 položek) a následně bylo usnesením jednání odročeno za účelem zhodnocení dokazování na 19. 3. 2013. Referátem ze dne 15. 3. 2013 bylo jednání odročeno na 7. 5. 2013 (důvod odročení není ze spisu zřejmý, ovšem viz vyjádření kárně obviněného). Na jednání dne 7. 5. 2013 zástupce žalovaného předložil soudu písemné vyjádření k provedenému dokazování a návrhy na jeho doplnění; stejnopis tohoto podání soud krátkou cestou doručil zástupci žalobců. Zástupce žalobců navrhl separaci nákladů a uvedl, že toto podání mohlo být učiněno daleko dříve a že se tu schází zbytečně. Dále uvedl, že se písemně vyjádří ve lhůtě 30 dnů k doplnění dokazování. JUDr. H. následně usnesením odročil jednání na 8. 8. 2013 za účelem rozhodnutí o doplnění dokazování a případně provádění dalšího dokazování. Dne 10. 6. 2013 bylo soudu doručeno zmiňované vyjádření žalobců. Na jednání dne 8. 8. 2013 bylo čteno vyjádření žalobců a následně JUDr. H. usnesením ze dne 22. 10. 2013 dle § 118a odst. 1 a 3 o. s. ř. žalovaného vyzval, aby ve lhůtě do 23. 9. 2013 doplnil tvrzení ohledně vzniku nároku na zaplacení a k tomu navrhl důkazy. JUDr. H. následně jednání odročil na 22. 10. 2013.

Na dotaz předsedy kárného senátu, v čem konkrétně kárný navrhovatel spatřuje kárné provinění, kárný navrhovatel uvedl, že je tu myšlena nekoncentrovanost v postupu v řízení, kdy samozřejmě předseda senátu může postupovat řekněme striktněji a vyzývat účastníky k předložení listinných důkazů. Obzvláště pokud se uskuteční jednání, kde jsou provedeny listinné důkazy, a druhá strana se nedostaví, tak je možné samozřejmě již při odročování jednání ukládat příslušné povinnosti účastníkům řízení s poučením o následcích nesplnění výzvy soudu, což tady předseda senátu neučinil a v podstatě se o další rok protáhl průběh řízení. Obhájkyně zopakovala, že postup, který se v současné době může jevit jako nevhodný, se mohl v době jednání kárně obviněného jevit naprosto jinak.

16) 4 C 84/2007

V dané věci se dle kárného návrhu JUDr. H. dopustil průtahu v trvání devatenácti měsíců v době ode dne 6. 4. 2011 do dne 30. 10. 2012, během níž v řízení neučinil žádný úkon.

Kárně obviněný se ve svém vyjádření za tento průtah, který vznikl množstvím nařízených věcí v senátu, omluvil a vyjádřil upřímnou lítost.

Dle kárného senátu ze spisu vyplývá, že dne 7. 2. 2011 JUDr. H. předložil věc Městskému soudu v Praze za účelem rozhodnutí o odvolání žalobce proti usnesení o nákladech státu. Městský soud v Praze vrátil spis bez věcného vyřízení, neboť odvolání byla podána

i proti rozsudku ve věci samé, a nebylo proto účelné samostatně posuzovat rozhodnutí o nákladech. Obvodní soud měl proto předložit věc znovu po vyřešení poplatkové povinnosti žalované a vedlejšího účastníka. Žalovaná již o osvobození od soudního poplatku žádala ve svém odvolání ze dne 26. 2. 2010. Dne 30. 3. 2011 žalovaná předložila potvrzení o osobních, majetkových a výdělkových poměrech. Referátem ze dne 6. 4. 2011 JUDr. H. zadal pokyn k zaslání přípisu žalované, aby ve lhůtě 14 dnů k žádosti o osvobození od soudního poplatku doložila vlastnictví nemovitostí. Dne 17. 1. 2012 byl doručen dopis zástupce žalobce, že od vynesení rozhodnutí I. stupně uplynulo již více než dva a čtvrt roku, aniž by byla věc rozhodnuta; žalobce je v tísnivé situaci, a žádá proto, aby ve věci bylo jednáno a spis – pokud se tak již nestalo – byl předložen Městskému soudu v Praze k rozhodnutí o jeho odvolání. Usnesením ze dne 30. 10. 2012 JUDr. H. rozhodl, že nepřiznává osvobození od soudního poplatku (nabylo právní moci dne 14. 12. 2012).

17) 4 C 225/2007

Dle kárného návrhu JUDr. H. překročil devadesátidenní lhůtu pro vypravení písemného vyhotovení rozsudku vyhlášeného dne 1. 2. 2013, jež bylo rozesláno ke dni 7. 5. 2013, a dále se dopustil průtahu v trvání sedmi měsíců v době ode dne 16. 8. 2013 až do dne 19. 3. 2014, kdy ve věci neučinil žádný úkon.

Kárně obviněný ve svém vyjádření namítal, že rozsudek byl soudcem předložen k vypravení včas – ve lhůtě, která byla prodloužena do 2. 5. 2013. Tento den soudce rozsudek kanceláři i předložil. Kancelář však vypravila referát k rozeslání rozsudku až dne 6. 5. 2013 - viz ISAS. Pokud jde o období od 16. 8. 2013 do 19. 3. 2014, pak soudce úkony činil. Dne 16. 8. 2013 byly doloženy doklady pro osvobození od soudního poplatku, soudci spis předložen 20. 8. 2013, kdy následně soudce učinil pokyn pro kancelář k předložení vyšší soudní úřednici (VSÚ) pro vypracování usnesení o nepřiznání osvobození od soudního poplatku. Spis předložen VSÚ 10. 10. 2013, od VSÚ spis vrácen 19. 3. 2014 s referátem k rozeslání usnesení o nepřiznání osvobození. Pohyb spisu a předložení VSÚ dále dokládá výpisem z ISASu (opět čten na jednání kárného soudu jako listinný důkaz). Průtah tedy nenastal zaviněným porušením povinností soudce. Pakliže soud bude ve věci spatřovat průtah, domnívá se obhajoba, že nenaplnuje svou závažností skutkovou podstatu kárného provinění.

Nejvyšší správní soud ověřil, že rozsudek byl vyhlášen na jednání dne 1. 2. 2013. Dne 9. 5. 2013 JUDr. H. žádal o prodloužení lhůty pro vypravení písemného vyhotovení rozsudku do 2. 5. 2013 z důvodu vysokého počtu skončených věcí. Prodloužení lhůty bylo podepsáno předsedou Obvodního soudu pro Prahu 6 bez uvedení data podpisu. Datum odevzdání vyhotoveného rozsudku kanceláři chybí, na razítku kanceláře je jako datum vypravení rozsudku uvedeno datum 6. 5. 2013. Dle údajů z datových schránek došlo k vypravení rozsudku dne 7. 5. 2013. Dne 27. 5. 2013 bylo doručeno odvolání žalovaného. Usnesením ze dne 22. 7. 2013 byl žalovaný vyzván k zaplacení soudního poplatku. Dne 26. 7. 2013 doručena žádost žalovaného o osvobození od soudního poplatku. Referátem ze dne 5. 8. 2013 zadal JUDr. H. pokyn k vyzvání zástupce žalovaného k doložení majetkových poměrů klienta. Dne 16. 8. 2013 bylo soudu doručeno doložení majetkových poměrů žalovaného. O tom, že by byl spis předložen VSÚ, resp. asistentovi soudce, jak tvrdí kárně obviněný, sice není ve spise zmínka, ovšem tato skutečnost vyplývá z ISASu. Navíc je pravdou, že následné unesení ze dne 19. 3. 2014, kterým byl návrh žalovaného na osvobození od soudního poplatku zamítnut, vydala asistentka soudce, Mgr. A. K. Spis obsahuje taktéž její referát k odeslání usnesení zástupce žalovaného.

Na dotaz předsedy kárného senátu, do jaké míry mají jednotliví soudci možnost kontrolovat práci asistenta za situace, kdy je současně přidělen více senátům, kárný navrhovatel uvedl, že asistenti a VSÚ podléhají pokynům a kontrole předsedy senátu, jako by byli určeni

vylučně jim. Dále upozornil na skutečnost, že v dané věci probíhalo odvolací řízení a pokud soudce vidí, že asistent daný úkol nestihne v rozumné lhůtě, měl by jej učinit sám, neboť rozhodnutí o osvobození od soudního poplatku není nijak náročné. Věci, v nichž bylo podáno odvolání, jsou ze strany městského soudu a ministerstva sledovány a bývá vytýkáno, pokud předložení věci odvolacímu soudu trvá déle jak 3 měsíce.

18) 4 C 282/2007

Kárný návrh uvádí, že se JUDr. H. dopustil průtahu v délce více než devíti měsíců tím, že dosud nepokračoval v řízení přerušném do skončení řízení ve věci vedené Městským soudem v Praze pod sp. zn. 9 Ca 432/2009, jež bylo pravomocně skončeno ke dni 6. 11. 2013.

Kárně obviněný ve svém vyjádření uvedl, že dle sdělení Městského soudu v Praze ze dne 25. 11. 2013 skončila věc 9 Ca 432/2009 rozsudkem ze dne 11. 9. 2013, avšak ani dosud není ve spisu založen doklad o tom, že by věc byla pravomocně skončena ke dni 6. 11. 2013. Dne 20. 12. 2013 sdělila právní zástupkyně žalobce e-mailem, že ve věci je podána kasační stížnost, o které bude rozhodovat Nejvyšší správní soud. Proto byl následně dotázán dne 17. 2. 2014 Městský soud v Praze ohledně podání kasační stížnosti ve věci 9 Ca 432/2009 a dne 2. 4. 2014 byl spis lhůtován na dobu 3 měsíců vzhledem k dosud neskončenému řízení vedenému ohledně kasační stížnosti u Nejvyššího správního soudu. Dne 10. 7. 2014 spis opět lhůtován o 3 měsíce ze stejných důvodů. Obhajoba má za to, že skutek nenaplnuje skutkovou podstatu kárného provinění.

Dle kárného senátu ze spisu vyplývá, že usnesením ze dne 7. 6. 2011 bylo přerušeno řízení o žalobě proti ČR-Úřadu průmyslového vlastnictví o náhradu škody a zadostiučnění za nemateriální újmu, jež měly být žalobci způsobeny nesprávným úředním postupem daného úřadu souvisejícím s výmazem ochranné známky žalobce, do skončení řízení ve správním soudnictví vedeného u Městského soudu v Praze pod sp. zn. 9 Ca 432/2009. V období od 4. 4. 2012 do 9. 10. 2013 JUDr. H. zadal 8 referátů, jimiž pravidelně zjišťoval stav řízení u městského soudu. Referátem ze dne 2. 12. 2013 JUDr. H. zadal pokyn k zaslání přípisu zástupkyni žalobce, aby ve lhůtě 3 dnů soudu sdělila, zda vzhledem k rozhodnutí Městského soudu v Praze nadále trvá na žalobním návrhu, ev. zda bere žalobu zpět. Dne 20. 12. 2013 bylo soudu doručeno vyjádření zástupkyně žalobce, v němž uvedla, že na žalobním návrhu trvá, a informovala soud, že proti rozhodnutí Městského soudu v Praze podal žalobce kasační stížnost. Referátem ze dne 17. 2. 2014 JUDr. H. žádal o ověření u Městského soudu v Praze, zda byla skutečně podána kasační stížnost. Dne 19. 2. 2014 bylo doručeno potvrzení městského soudu, že kasační stížnost je u Nejvyššího správního soudu vedena pod sp. zn. 7 As 122/2013. Následující referáty ze dne 2. 4. 2014 „*lhůta 3 měsíce (řízení přerušeno)*“ a ze dne 10. 7. 2014 „*lhůta 3 měsíce*“. Jakožto listinný důkaz, který si kárný soud obstaral ze své iniciativy, byly do spisu kárného soudu založeny první a poslední list rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 2. 2014, č. j. 7 As 122/2013 – 89, který nabyl právní moci dnem 27. 3. 2014.

19) 4 C 355/2007

Dle kárného návrhu JUDr. H. výrazně překročil devadesátidenní lhůtu pro vypravení písemného vyhotovení rozsudku vydaného dne 28. 2. 2012, který byl rozeslán až kolem 10. 6. 2012 (dle doručenek – údaje v elektronickém rejstříku dle navrhovatele zjevně neodpovídají skutečnosti).

Z obsahu spisu Nejvyšší správní soud zjistil, že rozsudek byl vyhlášen na jednání dne 28. 2. 2012. Dne 29. 3. 2012 bylo požádáno o prodloužení lhůty k vyhotovení rozsudku do 28. 5. 2012. Z obsahu spisu není patrné, kdy byl rozsudek předán kanceláři ani kdy došlo k jeho vypravení. Ve spisu je obsažen pouze výpis o provedení kontroly datové schránky

s negativním výsledkem uskutečněný dne 7. 6. 2012. Z údajů na doručenkách lze dovodit, že rozsudek byl vypraven nejpozději v pátek dne 8. 6. 2012.

Na dotaz předsedy kárného senátu ohledně údajů v elektronickém rejstříku navrhovatel doplnil, že ať již úmyslně či z nedbalosti byly zadávány chybné údaje. Nelze tak prokázat, kdy byl spis předložen kanceláři.

20) 4 C 3/2008

Podle kárného návrhu se JUDr. H. dopustil průtahu v délce dvaceti měsíců, kdy věc zůstala bez faktického úkonu soudce minimálně v období od 19. 9. 2012 do 20. 5. 2014, konkrétně bylo řízení přerušeno do skončení řízení vedeného obvodním soudem pod sp. zn. 4 C 58/2004, které bylo pravomocně skončeno dne 19. 9. 2012, přesto do dne 18. 12. 2013 neprovedl žádný úkon směřující ke skončení řízení; pouze dne 18. 12. 2013 učinil dotaz, zda žalobci trvají na žalobě, a následně nařídil ústní jednání na 20. 5. 2014. Na tomto ústním jednání jen uložil stranám, aby se písemně vyjádřily k podání ze dne 22. 4. 2014.

Kárný senát ze spisu zjistil, že na jednání dne 6. 4. 2009 JUDr. H. usnesením přerušil řízení do pravomocného skončení řízení ve věci 4 C 58/2002 vedeného u téhož soudu. Ve spise následuje 12 referátů v období od 1. 9. 2009 do 2. 10. 2013, jimiž si nechával spis pravidelně předkládat a vždy ho znovu odložil s lhůtami 2 až 6 měsíců (poslední tři referáty 16. 7. 2012 – lh. 6 měs., 30. 1. 2013 – lh. 6 měs., 2. 10. 2013 – lh. 3 měs.). Referátem ze dne 17. 12. 2013 dále kárně obviněný zadal pokyn k zaslání přípisu žalobci, aby ve lhůtě 10 dnů soudu sdělil, zda na žalobě trvá, spolu s pokynem na vyžádání ze spisovny spisu sp. zn. 4 C 58/02. Dle potvrzení o dodání a doručení do datové schránky byl přípis žalobci zaslán až dne 16. 1. 2014. Dne 23. 1. 2014 žalobce potvrdil, že na žalobě nadále trvá. Referátem ze dne 17. 2. 2014 JUDr. H. zadal pokyn k nařízení ústního jednání na 20. 5. 2014. Na ústním jednání dne 20. 5. 2014 JUDr. H. vydal usnesení, že se pokračuje v řízení, účastníci se vzdali práva podat odvolání proti tomuto usnesení; zástupci žalované dále uložil, aby se písemně vyjádřila k žalobnímu návrhu a skutečností uvedeným ve vyjádření ze dne 22. 4. 2014; ústní jednání následně nařídil na 12. 8. 2014.

21) 4 C 11/2008

Dle kárného návrhu se JUDr. H. dopustil průtahu v délce dvaadvaceti měsíců v období ode dne 2. 12. 2011 do dne 30. 9. 2013, v němž věc zůstala bez jakéhokoliv jeho úkonu.

Kárně obviněný ve svém vyjádření namítal, že ve věci úkony zřejmě konal, neboť z ISASu vyplývá pohyb spisu a jeho lhůtování, poprvé byl spis na lhůtě do 15. 8. 2012, dále byl předložen spis kanceláři soudci až dne 3. 9. 2013. Soudce měl spis u sebe do 16. 9. 2013 a poté byl předán tajemnici dne 16. 9. 2013, která jej měla do 30. 9. 2013, kdy učinila referát k předložení spisu soudci s kontrolou vyhotovení usnesení. Ve spise není ovšem poznámka, z jakého důvodu byl pohyb spisu zapisován kanceláři do ISASu. Tedy soudce neměl spis po celou tvrzenou dobu u sebe, byl mu předložen kanceláři až po dlouhé době a poté, co jej lhůtoval.

Nejvyšší správní soud ze spisu doplnil, že se jednalo o období, v němž soud posuzoval žádost žalobce o osvobození od soudního poplatku v odvolacím řízení. Referátem ze dne 7. 9. 2011 zadal JUDr. H. pokyn k zaslání přípisu žalobci, aby pro osvobození od soudního poplatku doložil daňové příznání a hodnotu pozemků. Referát ze dne 7. 11. 2011 obsahuje pouze text „*lhůta 14 dnů*“. Úřední záznam ze dne 2. 12. 2011 sděluje „*dosud nepřišla odpověď*“ a následuje až usnesení ze dne 30. 9. 2013, jímž bylo zamítnuto osvobození od soudního poplatku. Spis neobsahuje záznam o tom, že by byl spis předán soudní tajemnici, nicméně obsahuje

referát ze dne 30. 9. 2013: „*Předlož ke Ko vyhotovené usnesení soudci*“, k němuž je připojen nečitelný podpis – patrně soudní tajemnice.

Obhájkyň zopakovala, že dle záznamů z ISASu byl spis předán tajemnici k vyhotovení usnesení dne 16. 9. 2013. Období bez úkonu se z tohoto hlediska zkracuje od 2. 12. 2011 do 16. 9. 2013. Kárný navrhovatel toto datum nerozporoval. Nicméně dodal, že ministerstvo sleduje spisy bez pohybu, což příslušné vedoucí kanceláře vědí, a může docházet k zadávání údajů o pohybu spisu, který neodpovídá faktickým úkonům.

22) 4 C 22/2008

Kárný návrh uvádí, že JUDr. H. reálně nečinil úkony směřující k rozhodnutí v období ode dne 1. 9. 2011 do dne 15. 1. 2013 (tedy 1 a ¼ roku), konkrétně dne 1. 9. 2011 bylo obvodnímu soudu doručeno zrušující rozhodnutí soudu odvolacího, dne 16. 11. 2011 kárně obviněný nařídil ústní jednání na den 23. 2. 2012, které bylo později zrušeno, následně dne 27. 2. 2012 nařídil ústní jednání na 26. 6. 2012, na tomto ústním jednání se jen účastníci vyjádřili k rozhodnutí Městského soudu v Praze, soudce jednání odročil na 20. 9. 2012, odročené jednání ke dni 19. 9. 2012 bez uvedení důvodu zrušil a další nařídil až na den 15. 1. 2013.

Kárně obviněný ve svém vyjádření namítal, že se jednalo o komplikovaný právní spor, kde bylo nutné vyslechnout řadu svědků, věc byla skončena rozsudkem dne 3. 7. 2014. Pokud jde o odročení jednání, které se mělo konat dne 23. 2. 2012, pak toto bylo odročeno z důvodu onemocnění soudce. K nařízení dalšího termínu došlo obratem již dne 27. 2. 2012. Při jednání dne 26. 6. 2012 účastníci řízení vznesli návrhy na doplnění dokazování, kdy kromě výslechu řady svědků žádali o lhůtu 30 dnů na doplnění dokazování, proto bylo jednání odročeno na 20. 9. 2012. Jednání bylo zrušeno ze zdravotních důvodů soudce. Obhajoba má za to, že skutek nenaplňuje skutkovou podstatu kárného provinění.

Nejvyšší správní soud ze spisu ověřil, že jednání nařízené na den 23. 2. 2012 bylo referátem ze dne 21. 2. 2012 zrušeno pro nemoc soudce. Na následném ústním jednání dne 26. 6. 2012 se dle protokolu četlo zrušující usnesení Městského soudu v Praze; byl učiněn neúspěšný pokus o smír; zástupce žalobkyně navrhl provést důkazy obsažené v žalobním návrhu; strany uvedly, že ve lhůtě 30 dnů vznesou další návrhy na doplnění dokazování; jednání bylo odročeno na 20. 9. 2012 za účelem předvolání a výslechu 5 svědků. Referátem ze dne 19. 9. 2012 bylo nařízené jednání odročeno na neurčito (důvod odročení není ze spisu patrný). Referátem ze dne 17. 10. 2012 dal JUDr. H. pokyn k nařízení ústního jednání na 15. 1. 2013, které v uvedený den skutečně proběhlo.

Tvrzení obhajoby, že jednání, které se mělo konat dne 20. 9. 2012, bylo odročeno ze zdravotních důvodů soudce, kárný navrhovatel při jednání nijak nerozporoval.

23) 4 C 97/2008

Podle kárného návrhu JUDr. H. překročil devadesátidenní lhůtu pro vypravení písemného vyhotovení rozsudku vydaného dne 17. 1. 2013, jež bylo rozesláno až ke dni 23. 4. 2013, a v období ode dne 14. 11. 2013 do dne 15. 5. 2014 nečinil žádné úkony směřující k rozhodnutí, konkrétně zrušující rozhodnutí nadřízeného soudu došlo zdejšímu soudu dne 14. 11. 2013, dne 17. 2. 2014 nařídil ústní jednání na 15. 5. 2014, na tomto ústním jednání jen strany vyzval k doplnění důkazů a odročil je na 7. 7. 2014.

Kárně obviněný naopak namítal, že nedošlo k překročení lhůty pro vypravení rozsudku, neboť lhůta končila dne 17. 4. 2013 a ve stejný den byl rozsudek předán kanceláři s referátem k rozeslání. Dle razítka kancelář rozsudek vypravila rovněž dne 17. 4. 2013. Zrušující rozhodnutí

nadřízeného soudu skutečně došlo dne 14. 11. 2013, nicméně soudce musel vyčkat doručení rozhodnutí účastníkům a poslední účastník vykázal doručení rozhodnutí až dne 17. 2. 2014. Tento den bylo ihned nařízeno jednání na den 15. 5. 2014. S ohledem na skutečnost, že Městský soud v Praze ve zrušujícím usnesení uložil, aby soudce účastníky vyzval k postupu podle § 118a odst. 1 a 3 o. s. ř., musel kárně obviněný toto učinit a k doplnění důkazů žalovanému rovněž uložil lhůtu 30 dnů. Tento postup byl zcela odůvodněný a nemohlo dojít k průtahu. Dne 7. 7. 2014 byl vyhlášen rozsudek ve věci samé. Obhajoba má za to, že skutek nenaplňuje skutkovou podstatu kárného provinění.

Kárný senát ze spisu zjistil, že rozsudek byl vyhlášen na jednání dne 17. 1. 2013. Referát dávající pokyn k vypravení rozsudku je datován dnem 17. 4. 2013. Podle razítka kanceláře bylo rozhodnutí vypraveno dne 17. 4. 2013. Dle údajů z datových schránek však bylo skutečně vypraveno až dne 23. 4. 2013. Datum předání rozsudku kanceláři není ze spisu zřejmé. Součástí spisu není žádost o prodloužení lhůty k vyhotovení rozsudku. Městský soud v Praze usnesením ze dne 16. 10. 2013 rozsudek soudu I. stupně zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení (obvodnímu soudu doručeno dne 14. 11. 2013). Referátem ze dne 15. 11. 2013 dal JUDr. H. pokyn k doručení usnesení účastníkům, poslednímu z účastníků bylo doručeno dne 22. 11. 2013. Referátem ze dne 17. 2. 2014 udělil JUDr. H. pokyn k nařízení jednání na 15. 5. 2014. Na předmětném jednání se dle protokolu četlo zrušující usnesení odvolacího soudu, dále JUDr. H. vyhlásil usnesení podle § 118a odst. 1 a 3 o. s. ř., jímž žalovaného vyzval k navržení důkazů k prokázání sporných tvrzení ve lhůtě 30 dnů, a následně jednání usnesením odročil na 7. 7. 2014 za účelem doplnění dokazování.

Kárný navrhovatel i v daném případě zopakoval, že nelze zjistit, zda byla skutečně podána žádost o prodloužení lhůty pro vypravení rozsudku. Pokud jde o druhou část tohoto bodu, shledal, že bylo postupováno nekoncentrovaně. Úkony po doručení usnesení Městského soudu v Praze mohly být učiněny naráz a ne natříkrát. Společně s rozesláním rozhodnutí odvolacího soudu mohlo být rozesláno i usnesení obsahující výzvu účastníkům, aby doplnili skutková tvrzení, označili důkazy či splnili jiné soudem uložené povinnosti, a nebylo nutné kvůli tomu nařizovat jednání, kde jim stejná povinnost byla uložena.

24) 4 C 258/2008

Dle kárného návrhu JUDr. H. výrazně překročil devadesátidenní lhůtu pro vypravení písemného vyhotovení rozsudku vyhlášeného dne 1. 6. 2012, které bylo rozesláno až po 12. 9. 2012 (dle doručenek ve spisu, údaje v elektronickém rejstříku soudu dle navrhovatele opět neodpovídají skutečnosti).

Ze spisu dle Nejvyššího správního soudu vyplývá, že rozsudek byl vyhlášen na jednání dne 1. 6. 2012. Dne 28. 6. 2012 JUDr. H. požádal o prodloužení lhůty do 3. 9. 2012, čemuž bylo vyhověno. Datum předání rozsudku kanceláři není ze spisu patrné. Dle razítka kanceláře i potvrzení o dodání a doručení do datové schránky ke skutečnému vypravení došlo dne 12. 9. 2012.

Obhájkyně uvedla, že kárně obviněný předal rozsudek s referátem kanceláři včas, a zopakovala, že není-li skutečně prokázáno, že rozsudek byl předán později, je třeba vycházet z údajů, které jsou pro kárně obviněného příznivější.

25) 4 C 319/2008

Podle kárného návrhu se JUDr. H. dopustil průtahu v délce dvaceti šesti měsíců v době ode dne 10. 4. 2012 do dne 13. 5. 2013 (13 měsíců bez úkonu) a ode dne 14. 5. 2013 do dne 4. 7. 2014 (13 měsíců bez úkonu).

Kárně obviněný ve svém vyjádření uvedl, že řízení ve věci samé bylo zastaveno dne 30. 11. 2011. Účastníci podali odvolání pouze do výroku o nákladech řízení. Usnesením Městského soudu v Praze č. j. 68 Co 80/2012 - 48 byl výrok o nákladech zrušen a věc vrácena zpět. Rozhodnutí bylo rozesláno dne 18. 4. 2012. Předtím byl dne 10. 4. 2012 učiněn referát k rozeslání usnesení městskému soudu, poté byl spis založen na lhůtu doručenek do 29. 4. 2012. Spis byl soudci předložen až dne 16. 5. 2012, nicméně v následném období byl dne 24. 10. 2012 spis zapůjčen k věci sp. zn. 10 C 77/2012. V souvislosti s částí vytýkaného období je nutné opětovně poukázat na stěhování budovy celého soudu. Dne 13. 5. 2013 soudce vyzval zástupce žalovaného, aby specifikoval ve lhůtě 3 dnů náklady řízení, spis byl založen na krátké lhůtě, poté byl spis soudci předložen dne 16. 5. 2013 a až dne 6. 5. 2014 spis převzala asistentka k vypracování usnesení o nákladech řízení. Od asistentky byl spis vrácen a soudci předložen až 3. 7. 2014. Jednalo se tedy o rozhodování pouze o nákladech řízení, nikoliv o věc samou. Průtah je nutno hodnotit v návaznosti na komplikace způsobené stěhováním soudu a úkony dalších osob – vedle soudce. Obhajoba má za to, že skutek nenaplňuje skutkovou podstatu kárného provinění a opět odkazuje na výpis ze systému ISAS, který byl čten na jednání kárného soudu jako listinný důkaz).

Kárný senát ze spisu zjistil, že ve věci došlo k úplnému zpětvzetí žaloby, na které zástupkyně žalovaného reagovala souhlasem se zpětvzetím a žádostí o náhradu nákladů řízení. JUDr. H. usnesením ze dne 30. 11. 2011 řízení zastavil a žádnému z účastníků nepřiznal náhradu nákladů řízení. Žalovaný v dané věci proto podal odvolání proti výroku o nákladech. Dne 8. 3. 2012 Městský soud v Praze usnesením zrušil usnesení soudu I. stupně v napadeném výroku a v tomto rozsahu mu věc vrátil k dalšímu řízení. Zrušující usnesení bylo obvodnímu soudu doručeno dne 3. 4. 2012. Referátem ze dne 10. 4. 2012 zadal JUDr. H. pokyn k zaslání usnesení zástupcům účastníků s lhůtou doručení („*lhůta doruč.*“). Dle údajů na doručenkách došlo k převzetí zásilky dne 13. 4. 2012, resp. 18. 4. 2012, následuje však až úkon ze dne 13. 5. 2013, kdy JUDr. H. zasílá přípis zástupkyni žalovaného, aby ve lhůtě 3 dnů specifikovala náklady řízení před soudem I. a II. stupně. Ve sdělení doručeném soudu dne 14. 5. 2013 zástupkyně žalovaného specifikovala náklady v celkové výši 7.500 Kč a uvedla, že náhradu nákladů v odvolacím řízení nepožaduje. Dle obsahu spisu však věc zůstala nadále bez úkonu. Zapůjčení spisu dne 24. 10. 2012 k jiné věci ani předání spisu asistentce dne 6. 5. 2014 ze spisu nevyplývá; později zmiňovaná skutečnost ovšem vyplývá z výpisu z informačního systému ISAS.

26) 4 C 340/2008

Dle kárného návrhu se JUDr. H. dopustil průtahu v řízení v délce 2 $\frac{1}{4}$ roku v období ode dne 10. 11. 2009 do dne 4. 1. 2012, kdy v řízení neučinil žádný úkon směřující k jeho skončení.

Kárně obviněný namítal, že se jednalo o komplikovaný spor vzhledem k prováděnému dokazování, neboť bylo nutné vyžádat důkazy ze zahraničí – z Belgie – a dále bylo nutné zajišťovat překlad těchto listin. Obhajoba má za to, že skutek nenaplňuje skutkovou podstatu kárného provinění. Nad rámec uvedeného namítá „promlčení“ tohoto skutku.

Dle Nejvyššího správního soudu ze spisu vyplývá, že dne 1. 10. 2009 byl doručen návrh žalobce na doplnění dokazování, v němž žalobce navrhl, aby k prokázání jeho tvrzení soud cestou právní pomoci vyžádal zprávu od 3 belgických úřadů. V textu podání je dále uvedeno, že za tím účelem pro zjednodušení připojuje i návrh žádosti v českém a francouzském jazyce (fr. znění není obsaženo ve spisu). Na jednání dne 3. 11. 2009 zástupce žalobce navrhuje doplnit dokazování ve výše uvedeném smyslu. JUDr. H. následně odročil jednání na neurčito za účelem

provedení důkazů navržených ve vyjádření. Dále ve spise následuje nedatovaný pokyn „*zašli 3 přípisů ve francouzském jazyce, originály v češtině ve spise*“, pod nímž je razítko „*vypraveno dne 4. 1. 2012*“.

K připomínce předsedy kárného senátu, že ve spise chybí pokyn k zajištění překladu, jak argumentuje obhajoba, kárně obviněný uvedl, že zřejmě nepovažoval za nutné předmětné listiny překládat a zaslal je ve francouzském a českém jazyce. Komplikace prý byly s dohledáním adresátů, to však není vyznačeno ve spise. Kárný návrhovač k námitce uplynutí lhůty pro zánik odpovědnosti za kárné provinění, resp. procesních lhůt pro podání návrhu vznesené obhajobou uvedl, že se o uvedeném skutku dozvěděl až v souvislosti s kontrolou ze strany ministerstva. Obhajoba toto tvrzení nerozporovala.

27) 4 C 114/2009

Podle kárného návrhu JUDr. H. překročil zákonnou devadesátidenní lhůtu pro vypravení písemného vyhotovení rozsudku vyhlášeného dne 31. 10. 2013, jež bylo rozesláno až dne 5. 2. 2014.

Kárně obviněný ve svém vyjádření uvedl, že rozsudek byl ve věci vyhlášen dne 31. 10. 2013, lhůta pro vypracování písemné vyhotovení rozsudku však byla prodloužena až do 28. 1. 2014 a dle otisku razítka kanceláře byl rozsudek vypraven rovněž tohoto dne 28. 1. 2014. Nejedná se tedy o překročení lhůty. Obhajoba má za to, že skutek nenaplnuje skutkovou podstatu kárného provinění.

Kárný senát ze spisu zjistil, že rozsudek byl vyhlášen na jednání dne 31. 10. 2013. Žádost o prodloužení lhůty k vyhotovení rozhodnutí je datována dnem 25. 11. 2013 a JUDr. H. v ní požaduje prodloužení lhůty do 31. 12. 2013. Za uvedenou žádostí je připojena další žádost s datem 30. 12. 2013 žádající o prodloužení lhůty do 28. 1. 2014. I této žádosti bylo vyhověno. Datum předložení rozsudku kanceláři není ze spisu patrné. Dle razítka kanceláře byl spis vypraven dne 28. 1. 2014. Dle údajů z datových schránek k vypravení došlo až dne 5. 2. 2014.

28) 4 C 228/2009

Dle kárného návrhu JUDr. H. velmi výrazně překročil devadesátidenní lhůtu pro vypravení písemného vyhotovení rozsudku vyhlášeného dne 18. 10. 2011, jež bylo rozesláno až ke dni 14. 5. 2012 (tedy čtyři měsíce po uplynutí nejzazší lhůty) a nečinil kroky k rozhodnutí po dobu jedenácti měsíců v době ode dne 3. 1. 2013 do dne 10. 12. 2013, konkrétně dne 3. 1. 2013 nařídil ústní jednání až na 4. 6. 2013, 3. 6. 2014 je zrušil a odročil na 17. 9. 2013, 17. 9. 2013 je odročil na 10. 12. 2013 za účelem „*dotvrzení*“ skutkových tvrzení ohledně zákonného důvodu odpovědnosti za škodu, důvody odročení spočívaly dle návrhovače pouze v přístupu soudce.

Kárně obviněný se ve svém vyjádření omluvil za průtah, ke kterému došlo při vypravení rozsudku. Pokud však jde o další období, pak dne 3. 1. 2013 bylo rozesláno rozhodnutí Městského soudu v Praze, proto bylo jednání nařízeno na den 4. 6. 2013. Jednání muselo být přeodročeno z důvodu povodní. Pokud jde o odročení jednání dne 17. 9. 2013, pak bylo důvodné, neboť muselo být učiněno poučení žalobce dle § 118a odst. 1 a 3 o. s. ř. – ohledně doplnění skutkových tvrzení a navržených důkazů (nikoli tedy z důvodu přístupu soudce).

Nejvyšší správní soud ze spisu ověřil, že rozsudek byl vyhlášen na ústním jednání dne 18. 10. 2011. Ve spise je založena žádost o prodloužení lhůty k vyhotovení rozsudku do 18. 11. 2011, podepsána téhož dne. Datum předání rozsudku kanceláři není ze spisu zřejmé. Výpis o provedení kontroly datové schránky je datován dnem 9. 5. 2012. Dle údajů na doručence a potvrzení o dodání do datové schránky byl rozsudek skutečně vypraven až dne 14. 5. 2012.

Referátem ze dne 3. 1. 2013 byl zadán pokyn k zaslání zrušujícího rozsudku odvolacího soudu zástupcům účastníků, nikoliv nařízeno jednání, jak uvádí kárný návrh. Jednání na 4. 6. 2013 bylo nařízeno na základě referátu ze dne 27. 3. 2013. Referátem ze dne 3. 6. 2013 bylo nařízené jednání předročeno na 17. 9. 2013 (o odročení z důvodu povodní mailem žádal zástupce žalobce). Na jednání dne 17. 9. 2013 JUDr. H. dle protokolu četl zrušující usnesení odvolacího soudu; dále vyhlásil usnesení podle § 118a odst. 1 a 3 o. s. ř., jímž žalobce vyzval, aby ve lhůtě 30 dnů doplnil skutková tvrzení; zástupci žalobce a žalovaného následně navrhli výslechy tří svědků; JUDr. H. jednání odročil na 10. 12. 2013 za účelem předvolání a výslechu navržených svědků.

29) 4 EC 100/2010

Kárný návrh uvádí, že se JUDr. H. dopustil průtahu v délce přes dva roky tím, že v období ode dne 16. 5. 2012 do dne 4. 8. 2014 neučinil žádný úkon směřující ke skončení věci.

Kárně obviněný se ve svém vyjádření za tento průtah omluvil a vyjádřil svou lítost.

Dle kárného senátu ze spisu vyplývá, že JUDr. H. vyhlásil rozsudek na jednání dne 3. 2. 2011. Dne 20. 4. 2011 žalovaný podal odvolání. Dne 14. 7. 2011 bylo vydáno opravné usnesení (úrok z prodlení nečinní 0,01 %, nýbrž 0,1 %). Dne 21. 12. 2011 žalovaný podal odvolání i proti opravnému usnesení. Dne 1. 3. 2012 JUDr. H. předložil věc Městskému soudu v Praze k rozhodnutí o odvolání. Dne 3. 4. 2012 byl spis doručen zpět obvodnímu soudu za účelem autorizování protokolu z ústního jednání a odstranění vad odvolání dle § 209 o. s. ř. Přípisem ze dne 10. 4. 2012 obvodní soud znovu předložil věc městskému soudu, který jej dne 16. 5. 2012 opět vrátil bez věcného vyřízení s tím, že nadále nejsou splněny předpoklady pro rozhodnutí, neboť obvodní soud nevěnoval patřičnou pozornost pokynům odvolacího soudu a neodstranil vady odvolání do opravného usnesení, které brání rozhodnutí. Městský soud dále uvedl: „*Je tedy třeba, abyste před dalším předložením věci odstranil vady odvolání do opravného usnesení (§ 43) postupem podle ust. § 209 o. s. ř. Poté předložte spis bez odkladu k rozhodnutí o podaném odvolání.*“ Ve spisu následuje až usnesení ze dne 4. 8. 2014, jímž JUDr. H. uložil žalovanému, aby ve lhůtě 5 dnů doplnil své odvolání tak, aby odpovídalo § 205 a § 42 o. s. ř. Dne 14. 8. 2014 žalovaný doručil doplnění odvolání.

Kárný senát dále v souladu s § 17 odst. 4 zákona č. 7/2002 Sb. provedl stranami předložené důkazy. V prvé řadě se jednalo o listiny, které jsou součástí navrhovatelem předložených stížnostních spisů sp. zn. 32 St 62/2010, 32 St 63/2012, 32 St 97/2012, 32 St 6/2013, 32 St 7/2013, 32 St 86/2013, 32 St 130/2013, v nichž byly JUDr. H. vytykány průtahy či jiná pochybení, které byly ve většině případů shledány důvodnými či částečně důvodnými, a dále o žádost Městského soudu v Praze o provedení prověrky věcí JUDr. H. evidovanou obvodním soudem pod sp. zn. 31 Spr. 629/2008.

K důkazu kárný senát dále provedl zprávu o výsledku prověrky nejstarších nevyřízených věcí agendy C uskutečněnou Ministerstvem spravedlnosti ve dnech 14. - 15. 4. 2014, v níž ministerstvo uložilo předsedovi Obvodního soudu pro Prahu 6 provést v senátech 4 C (JUDr. H.) a 14 C (Mgr. Š.) prověrku zaměřenou na věci starší 5 let a o jejím výsledku ministerstvo informovat do 31. 12. 2014.

Navrhovatel na výzvu kárného senátu dále předložil rozvrhy práce na roky 2012 až 2014 a rovněž výkazy o výkonnosti JUDr. H. a srovnatelných senátů (resp. soudců) obvodního soudu. Dle výkazu za rok 2012 JUDr. H. vyřídil v agendě C 349 věcí, v agendě EC 75 věcí, v agendě Nt 1 věc a v agendě Nc 8 věcí. Celkový propočít průměrného měsíčního výkonu za rok 2012 činí 46,69. Ze srovnání výkonnosti kárně obviněného a srovnatelných senátů za rok 2012 vyplývá, že

horších výsledků dosáhl Mgr. J. Š. s průměrným měsíčním výkonem 40,6 a naopak nejlepšího výsledku dosáhla JUDr. L. M. (85,3). Výkony ostatních soudců se pohybovaly v rozmezí 53,2 až 61,6. Dle výkazu za rok 2013 JUDr. H. vyřídil v agendě C 327 věcí, agendě EC 480 věcí a v agendě Nc 5 věcí. Celkový propočít průměrného měsíčního výkonu za rok 2013 tedy činí 76,44. Ze srovnání výkonnosti kárně obviněného a srovnatelných senátů za rok 2013 vyplývá, že JUDr. H. zaznamenal druhý nejvyšší průměrný měsíční výkon. Lepšího výsledku dosáhla pouze JUDr. M. (117,6), která ovšem měla ve sledovaném období přidělenou rovněž agendu dopravních podniků. Výkony ostatních srovnatelných soudců se pohybovaly v rozmezí 45,7 až 54,6. Dle výkazu výkonnosti v agendě C za období od 1. 1. 2014 do 31. 8. 2014 JUDr. H. vyřídil 374 věcí v této agendě (napadlo 328, převzato 245, obživo 53, nevyřízeno 240). Ze srovnání výkonnosti obdobných senátů v agendách C a EC za období leden až září 2014 vyplynulo, že JUDr. H. vyřídil v uvedeném období celkem 451. Vyššího počtu vyřízených věcí dosáhl senát 9 C a EC Mgr. Ambruse (477 věcí) a senát 7 C a EC JUDr. V. (467 věcí). Méně věcí naopak vyřídily senáty 10 C a EC JUDr. M. (441 věcí) a 11 C a EC Mgr. Hr. (345 věcí).

Na návrh obhajoby si soud rovněž vyžádal a jako důkaz provedl přehledy absence JUDr. H. za roky 2009 až 2014.

Z osobního spisu kárně obviněného vyplývá, že od 12. 9. 1988 do 30. 6. 1992 JUDr. H. vykonával praxi soudního čekatele u Městského soudu v Praze (s přerušením po dobu výkonu základní vojenské služby). Od 1. 7. 1992 až dosud (tj. více než 22 let) působí ve funkci předsedy senátu, resp. samosoudce u Obvodního soudu pro Prahu 6. Pracovní neschopnost byla naposledy evidována od 16. 5. 2007 do 21. 5. 2007.

Kárný senát si dále vyžádal stanovisko soudcovské rady Obvodního soudu pro Prahu 6. Ve vyjádření ze dne 3. 9. 2014 soudcovská rada uvedla, že JUDr. H. je soudcem Obvodního soudu pro Prahu 6 od roku 1992 a po celou tuto dobu nebyly k jeho práci žádné připomínky. Jde o zkušeného a schopného soudce, a pokud bylo nyní v jeho práci shledáno pochybení, jedná se o zcela výjimečné případy způsobené jednak závažnou osobní tragédií, ke které došlo v roce 2008, jednak skladbou a množstvím napadlých občanskoprávních věcí. Soudcovská rada dále poukázala na výkonnost JUDr. H. v letech 2008 až 2013, která činila 54,3; 66,7; 58; 45,27; 46,69 a 76,44 průměrného měsíčního výkonu. Navíc rada upozornila na zvýšený nápad občanskoprávních věcí v letech 2009 až 2013, který se v agendě senátu 4 C pohyboval od 356 do 544 věcí a nelze přehlédnout ani nápad v agendě EC, který se pohyboval od 173 do 499 věcí. Soudcovská rada považovala vzhledem k uvedeným skutečnostem navrhou kárné opatření (snížení platu o 10 % na dobu 6 měsíců) za nepřiměřeně přísné a domnívala se, že zejména s ohledem na dosavadní bezchybnou praxi JUDr. H. postačí v případě, že bude kárné provinění shledáno důvodným, postupovat dle § 88 odst. 3 zákona o soudech a soudcích a upustit od uložení kárného opatření.

Kárný senát rovněž provedl důkaz lékařskou zprávou předloženou kárně obviněným, z níž ověřil, že kárně obviněný pečuje o svou matku, která je na něj plně odkázána.

V rámci výslechu provedeného kárným soudem v souladu s § 17 odst. 4 zákona č. 7/2002 Sb. kárně obviněný uvedl, že se omlouvá za případné prohřešky a pochybení, kterých se dopustil a jichž lituje. Ve vztahu k vytýkanému nařizování jednání, která trvala jen několik desítek minut a byla následně odročována, kárně obviněný uvedl, že vždy s účastníky řízení probírá konkrétní věci, ti vznášejí své návrhy a probíhá dokazování. Připustil přitom, že celý obsah komunikace s účastníky nemusí být detailně zaznamenán v protokolu z jednání. Dále kárně obviněný odkázal na obsah písemného vyjádření.

Kárný navrhovatel ve své závěrečné řeči odkázal na průběh dokazování a uvedl, že v těchto skutcích nadále shledává zaviněné porušování povinností soudce a navrhuje uznat kárně obviněného vinným z kárného provinění. Uloženou sankci kárný navrhovatel ponechává na úvaze kárného senátu s tím, že ovšem v daném ohledu nevidí důvod ke změně kárného návrhu, jak byl podán v písemné podobě.

Obhájkyňe kárně obviněného při závěrečné řeči odkázala na písemné vyjádření, které stručně shrnula. Připomněla, že je nutno vycházet z obsahu kárného návrhu, nikoliv z předložených stížností. Předmětem posuzování kárného senátu by měly být pouze jednotlivé spisy, které je nutno zkoumat nejen individuálně, ale i komplexně ve vztahu k nápadu věci, obsazenosti jednacích síní a i ve vztahu k osobě kárně obviněného. U případných pochybení musí být posuzováno, jak závažná byla, zda v jejich důsledku vznikla někomu újma, nebo zda došlo k narušení důvěry v soudní rozhodování. U většiny skutků má obhajoba za to, že nepředstavují závažné porušení povinností soudce, které by navíc bylo způsobeno zaviněně a zároveň by vedlo k narušení důstojnosti soudcovské funkce nebo k ohrožení důvěry v nezávislé, nestranné, odborné a spravedlivé rozhodování soudu. Obhájkyňe proto navrhovala zproštění kárně obviněného. Pokud by však kárný senát byl toho názoru, že vytýkaná pochybení z formálního hlediska naplnila skutkovou podstatu kárného provinění, žádala kárný senát, aby zvážil, zda samotné projednávání, postoj kárně obviněného a jeho celý profesní život neodůvodňují upuštění od uložení kárného opatření.

IV.

Posouzení věci soudem

Kárný senát se především zabýval dodržením subjektivní a objektivní lhůty pro podání návrhu na zahájení kárného řízení. Podle § 9 odst. 1 zákona č. 7/2002 Sb. totiž musí být návrh na zahájení kárného řízení podán nejpozději do šesti měsíců ode dne, kdy se navrhovatel dozvěděl o skutečnostech týkajících se kárného provinění, které jsou rozhodné pro podání návrhu, nejpozději však do tří let ode dne spáchání kárného provinění (objektivní lhůta pro podání kárného návrhu je zároveň totožná s hmotněprávní prekluzivní lhůtou zániku kárné odpovědnosti dle § 89 zákona o soudech a soudcích). Návrh na zahájení kárného řízení byl u Nejvyššího správního soudu podán dne 14. 8. 2014. Subjektivní lhůta je tedy zachována pro skutky, o kterých se navrhovatel dozvěděl ne dříve než 14. 2. 2014.

Na základě výzvy Nejvyššího správního soudu k doložení, kdy se kárný navrhovatel dozvěděl o jednotlivých skutcích, v nichž je spatřováno kárné provinění, předseda obvodního soudu v přípisu ze dne 16. 9. 2014 sdělil, že jednotlivé skutečnosti, na jejichž základě byl následně podán kárný návrh, byly zjištěny při mimořádné kontrole senátu 4 C, přičemž fyzická kontrola spisů proběhla ve dnech 4. 7. 2014 – 22. 7. 2014. Ze zprávy o prověrce provedené Ministerstvem spravedlnosti u Obvodního soudu pro Prahu 6 ve dnech 14. a 15. 4. 2014, jejíž obsah byl konstatován při jednání kárného soudu, vyplývá, že o některých vytýkaných skutcích, jež jsou předmětem návrhu, se kárný navrhovatel dozvěděl již dne 4. 6. 2014, kdy byla tato zpráva ministerstva obvodnímu soudu doručena, nicméně ani od tohoto data do dne podání kárného návrhu šestiměsíční subjektivní lhůta neuplynula. V jednotlivých vytýkaných spisech není ani žádný záznam o tom, že by tyto spisy byly vedením soudu již dříve kontrolovány.

Návrh byl tedy podán v rámci zákonem stanovené subjektivní lhůty. Pokud jde o objektivní procesní lhůtu a zároveň i prekluzivní lhůtu 3 let, kárný soud vycházel z toho, že tyto lhůty u trvajících či pokračujících deliktů začínají běžet až dokonáním skutku, v němž je spatřováno kárné provinění. Za tohoto předpokladu byly tyto lhůty zachovány u všech vytýkaných jednání s výjimkou tvrzeného překročení lhůty pro vypravení rozsudku ve věci sp. zn. 4 C 251/2001 (k tomu viz dále).

Dále kárný senát vyhodnotil důkazy provedené při ústním jednání.

Pokud jde o otázku viny, vzal Nejvyšší správní soud za prokázané, že kárně obviněný spáchal kárné provinění tím, že se dopustil neodůvodněných průtahů v řízení celkem v 11 jmenovaných občanskoprávních věcech, a to ve většině těchto případů průtahů delších než jeden rok, v některých případech i delších.

Je pravdou, že je stabilně judikováno tímto kárným soudem, že nelze stanovit přesnou hranici, odkdy již určité období nečinnosti ve spise je nutno považovat za kárné provinění, neboť záleží na situaci na konkrétním soudu, v konkrétní agendě a u konkrétního soudce, a že při výrazném zatížení daného soudce, které lze do určité míry shledat i u kárně obviněného, je neadekvátní po něm požadovat, aby veškeré spisy, které mu byly přiděleny, vyřizoval bez jakékoli prodlevy (srov. např. rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 11. 2011, č. j. 11 Kss 2/2011 - 79, a ze dne 28. 11. 2013, č. j. 16 Kss 1/2013 - 116, obě dostupná na www.nssoud.cz).

Na druhou stranu je nutno konstatovat, že zejména v tzv. porozsudkové agendě, tedy v rámci poměrně jednoduchých úkonů, které má soud prvního stupně činit v odvolacím řízení tak, aby co nejrychleji předložil spis odvolacímu soudu k rozhodnutí, jsou delší průtahy jen stěží ospravedlnitelné. V daném případě období této nečinnosti dosahovalo od 7 měsíců až po více než 2 roky. Všechny tyto nečinnosti, ke kterým došlo ve věcech sp. zn. 4 C 88/2006 (8 měsíční prodloužení se zasláním tiskopisu č. 060), sp. zn. 4 C 84/2007 (rok a půl bylo rozhodováno o osvobození od soudního poplatku), sp. zn. 4 C 225/2007 (7 měsíců rozhodováno o osvobození od soudního poplatku po doložení majetkových poměrů), sp. zn. 4 C 11/2008 (přes rok a půl byl soudce nečinný při rozhodování o osvobození od soudního poplatku) a sp. zn. 4 EC 100/2010 (průtah přes 2 roky s odstraněním vad odvolání), lze označit za zaviněná porušení povinností soudce, která svými popsánymi důsledky ohrožují důvěru ve spravedlivé rozhodování soudů, tedy za kárné provinění.

Z uvedeného výčtu soud nevyjímá ani věc sp. zn. 4 C 225/2007, byť se daného průtahu 7 měsíců fakticky dopustila asistentka soudce, která o žádosti o osvobození od soudního poplatku v dané věci rozhodovala. Kárný senát dospěl k závěru, že v tomto konkrétním případě – mj. vzhledem k tomu, že se jednalo o provedení nezbytného úkonu soudem prvního stupně v rámci odvolacího řízení – za uvedené pochybení odpovídá kárně obviněný, neboť bylo možné v tomto případě po něm legitimně požadovat, aby daný úkon u asistentky včas urgoval a případně od ní spis vyžádal zpět a rozhodl o žádosti o osvobození sám tak, aby daný průtah při předložení věci odvolacímu soudu nenastal.

K průtahům v tzv. porozsudkové agendě se zdejší soud vyslovil zejména ve výše citovaném rozhodnutí č. j. 16 Kss 1/2013 - 116, kde konkrétně uvedl, že „*ústavní imperativ, aby bylo rozhodováno bez zbytečných průtahů (čl. 38 odst. 2 Listiny), je třeba vykládat v tom smyslu, že proutahů má být celé řízení, nikoliv toliko některé jeho fáze. Jinak řečeno, pro účastníka nekončí řízení vydáním nepravomocného rozhodnutí soudu I. stupně, nýbrž ukončením řízení jako celku, tedy včetně řízení odvolacího. Činností, spojeným s odvolacím řízením a vykonávaným okresním soudem, je proto třeba přikládat odpovídající význam a je nepřijatelné, aby se např. interval mezi podaným odvoláním a předložením spisu krajskému soudu pohyboval v rozmezí několika měsíců; samozřejmě s výhradou existence objektivních překážek v konkrétních věcech.*“

Za případ zjevného kárného provinění kárný soud dále považoval nečinnost přesahující více než 2 roky (byť přerušenu jedním úkonem) ve věci sp. zn. 4 C 319/2008, než vydal kárně

obviněný nové rozhodnutí o nákladech řízení po zrušení uvedeného výroku v odvolacím řízení, a nečinnost v délce více než 2 let ve věci sp. zn. 4 C 340/2008, než začal kárně obviněný činit úkony k vyžádání informací od belgických úřadů, kdy na poměrně jednoduchých úkonech závisel či mohl záviset další postup v řízení. V posledně jmenované věci nenastal ani zánik odpovědnosti za kárné provinění, jak původně namítala obhajoba, neboť tříletá prekluzivní lhůta dle § 89 zákona o soudech a soudcích mohla začít běžet až ode dne, kdy byl daný skutek dokonán, tj. od 4. 1. 2012, a tedy do dne podání návrhu, tj. do 14. 8. 2014, tato lhůta neuplynula.

K naplnění intenzity kárného provinění dle zdejšího soudu dále došlo ve věcech sp. zn. 4 C 46/2004 a 4 C 3/2008, kdy po odpadnutí důvodu přerušení řízení nebyl shledán žádný důvod, jenž by JUDr. H. bránil v pokračování v řízení (neodůvodněné průtahy v trvání více než 3 let a v druhém případě více než roku), a dále ve věcech sp. zn. 4 C 120/2000 a 4 C 136/2000, v nichž kárně obviněný po zjištění ztráty spisu nepřistoupil bezodkladně k jeho rekonstrukci a namísto toho zůstal více než rok nečinný.

Pokud jde o případy vytykaného nedodržení zákonné lhůty k vyhotovení rozsudku, soud shledal kárné provinění pouze ve věci sp. zn. 4 C 228/2009. Ačkoliv ani v této věci nebylo prokázáno, kdy kárně obviněný předal vyhotovené rozhodnutí kanceláři k odeslání, soud přihlédl k tomu, že kárně obviněný nedodržení této lhůty ze své strany sám doznal, přičemž k vypravení daného rozsudku došlo se zpožděním téměř 4 měsíců, a to ještě za předpokladu, že byla daná lhůta prodloužena až na 90 dnů ode dne vyhlášení rozsudku, což ze samotného spisu nevyplývá.

V ostatních případech vytykaného nedodržení zákonné lhůty k vyhotovení rozsudku ovšem kárný soud vycházel z toho, že spisy neobsahují žádný údaj o tom, kdy kárně obviněný předal vyhotovené rozhodnutí kanceláři k vypravení, a naopak v nich jsou obsaženy rozporné údaje o tom, kdy bylo předmětné rozhodnutí vypraveno. Podle dosavadní rozhodovací praxe tohoto kárného senátu (rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 4. 2014, č. j. 13 Kss 1/2014 – 121, a ze dne 14. 5. 2014, č. j. 13 Kss 2/2014 – 74, obě dostupná na www.nssoud.cz) však lze případné nedodržení lhůty pro vypravení rozhodnutí přičítat danému soudci (tj. považovat za zaviněné porušení jeho povinností) právě jen do okamžiku předání vyhotoveného rozhodnutí kanceláři k vypravení, po té již může případné nedodržení dané lhůty ovlivnit nečinnost kanceláře, případně jiné faktory. Nepořádek, který, pokud jde o zaznamenávání zmiňovaných údajů do spisu, zjevně panuje na Obvodním soudu pro Prahu 6, přinejmenším, v práci dané kanceláře, lze stěží připisovat kárně obviněnému, resp. kárný návrhovatel takovou skutečnost neprokázal. Kárný návrhovatel tak v těchto případech zjevně neunesl důkazní břemeno, pokud jde o prokázání kárného provinění ve věcech sp. zn. 4 C 129/2002, 4 C 298/2005, 4 C 17/2006, 4 C 225/2007, 4 C 355/2007, 4 C 97/2008, 4 C 258/2008 a 4 C 114/2009.

Jen pro úplnost lze dodat, že v některých těchto vytykaných věcech by kárný senát ani v hypotetickém případě, pokud by přisuzoval soudci odpovědnost za celkové dodržení lhůty až do vypravení daného rozsudku, neshledal, v případě překročení takové lhůty pouze o několik dní, že by takové pochybení dosahovalo intenzity kárného provinění (srov. opět citovaná rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 4. 2014, č. j. 13 Kss 1/2014 – 121, a ze dne 14. 5. 2014, č. j. 13 Kss 2/2014 – 74).

Pokud jde o další vytykané skutky, je v některých těchto případech zřejmé, že řízení neprobíhalo příliš plynule, a je možné seznat jisté deficity ve vedení řízení. Kárný senát však nedospěl k závěru, že by tato případná pochybení naplňovala svou intenzitou skutkovou podstatu kárného provinění. Je třeba připomenout judikaturu zdejšího soudu, dle níž je kárným proviněním pouze kvalifikované porušení povinností soudce při současném naplnění všech znaků

skutkové podstaty kárného provinění, jak rovněž upozorňovala obhajoba. V tomto smyslu je třeba postupovat ve smyslu principu proporcionality a subsidiarity (primárně směřovat k uložení výtky); podání kárného návrhu je tak až *ultima ratio*, a to i s ohledem např. na difamační účinky podání takového návrhu. Podání kárného návrhu také nesmí být vedeno alibismem navrhovatele, přičemž právě předseda soudu by měl znát práci jednotlivých soudců působících na „jeho“ soudu a vhodnými opatřeními předcházet podávání kárných návrhů; taktéž není možné přenést odpovědnost z osoby předsedy soudu na kárný senát (viz rozhodnutí kárného soudu ze dne 3. 10. 2013, č. j. 16 Kss 8/2013 – 45, dostupné na www.nssoud.cz). Z judikatury dále vyplývá, že úkolem kárného senátu není posuzovat, zda v tom kterém řízení mohlo a mělo být postupováno rychleji a efektivněji, aby nedocházelo k průtahům, nýbrž pouze a jedinečně to, zda tyto průtahy byly zaviněny kárně obviněným, a to i s ohledem na celkové pracovní vytížení soudce a počet řízení, v nichž rozhodoval (srov. bod 47 výše citovaného rozhodnutí č. j. 16 Kss 1/2013 - 116). Sám kárný navrhovatel přitom poukázal na zvýšené zatížení kárně obviněného v posledních letech.

V případech vytýkaného neprokrčování v řízení, kdy JUDr. H. zjevně čekal na skončení navazujícího dovolacího řízení (sp. zn. 4 C 207/2005 a 4 C 130/97) či řízení o kasační stížnosti (sp. zn. 4 C 282/2007), případně na pravomocné skončení dědického řízení (sp. zn. 4 C 186/2005), kárný senát přihlédl k tomu, že i tam, kde řízení nebylo formálně přerušeno, tak JUDr. H. mohl dle § 109 odst. 2 písm. c) o. s. ř. učinit, a pokud k tomu nedošlo, jedná se spíše o formální pochybení, které svou závažností nedosahuje intenzity kárného provinění.

Je též pravdou, že ve věci sp. zn. 4 C 282/2007 kárně obviněný dvakrát odložil spis na lhůtu i po té, kdy Nejvyšší správní soud již o kasační stížnosti v související věci rozhodl, neboť kárně obviněný zjevně nebyl o této skutečnosti informován, nicméně ani toto pochybení nedosahuje, dle názoru kárného senátu, za daných okolností intenzity kárného provinění.

Ve vztahu k věci sp. zn. 4 C 186/2005 nelze navíc přijmout právní názor kárného navrhovatele, že byl JUDr. H. po sdělení notářské kanceláře, že jediný dědic odmítl dědictví, povinen ihned pokračovat v řízení s Českou republikou jako procesním nástupcem, a to i přesto, že v dané věci naopak pověřená soudní komisařka čekala na rozhodnutí kárně obviněného. Otázka, zda a v kterých případech může soud v řízení pokračovat jakožto s procesními nástupci zemřelého účastníka již s potenciálními nabyvateli dědictví, kteří podle předběžného sdělení pověřeného soudního komisaře připadají v úvahu, a kdy je naopak nutné čekat na končené rozhodnutí v dědickém řízení, je v civilní judikatuře přinejmenším sporná či spíše tato judikatura přisvědčuje pro daný případ postupu kárně obviněného (k tomu srov. mj. usnesení Nejvyššího soudu ze dne 25. 6. 2008, sp. zn. 21 Cdo 2358/2007, dostupné na www.nssoud.cz).

Pokud jde o případy odročování jednání (sp. zn. 4 C 194/2004, 4 C 141/2006, 4 C 189/2006, 4 C 22/2008, 4 C 97/2008 a 4 C 228/2009) či opakování výzev ze strany soudu (sp. zn. 4 C 251/2001 a 4 C 233/2004), kárný soud má za to, že je zde spíše namístě jeho zdrženlivost při posuzování účelnosti jednotlivých úkonů. Pokud by měl kárný soud hodnotit jako kárné provinění i tyto případy, muselo by se jednat o zjevné excesy a kárný navrhovatel by je musel takto i prezentovat a argumentačně a důkazně doložit, což se však v nyní projednávané věci nestalo. Kárný soud zde opět odkazuje na ustálenou judikaturu, podle níž má kárný navrhovatel v kárném řízení povinnost tvrzení a povinnost důkazní a kárný soud není nejen povinen, ale ani oprávněn domýšlet za kárného navrhovatele, v čem má být spatřováno kárné provinění (srov. již citované rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 4. 2014, č. j. 13 Kss 1/2014 – 121). V uvedených případech proto dle názoru kárného soudu nebylo prokázáno, že by se JUDr. H. dopustil kárného provinění.

Jak již kárný senát výše uvedl, pokud jde o skutek, jenž měl spočívat v nedodržení zákonné lhůty pro vyhotovení rozhodnutí ve věci sp. zn. 4 C 251/2001, odpovědnost za tvrzené kárné provinění již ve smyslu § 89 zákona o soudech a soudcích zanikla a zároveň ve vztahu k danému skutku uplynula objektivní lhůta pro podání kárného návrhu dle § 9 odst. 1 zákona č. 7/2002 Sb. Vytýkaný skutek byl totiž dokonán nejpozději dne 9. či 10. 8. 2011 a kárný návrh byl podán až dne 14. 8. 2014, tedy po marném uplynutí zmiňovaných lhůt. Kárný soud tedy řízení ve vztahu k danému skutku dle § 14 písm. a) a c) zákona č. 7/2002 Sb. zastavil.

Pokud jde o uložené kárné opatření za skutky, v nichž kárný senát shledal kárné provinění, vzal kárný soud na jedné straně v úvahu, že v některých těchto případech došlo k průtahům skutečně závažným (viz výše) a že i zákonná lhůta pro vyhotovení rozhodnutí byla překročena poměrně výrazně, byť pouze v jediném případě. Na straně druhé kárný soud přihlédl k tomu, že kárně obviněný byl oproti původní šíři kárného návrhu shledán odpovědným za kárná provinění pouze zhruba ve třetině věcí.

Kárně obviněnému navíc svědčí některé další polehčující okolnosti, zejména vysoký nápad, jemuž musel i dle vyjádření kárného navrhovatele v uplynulém období čelit, dále skutečnost, kterou rovněž uvádí sám navrhovatel, totiž že došlo v posledním období v činnosti kárně obviněného k určitému zlepšení, kárný soud také přihlédl i k solidní výkonnosti JUDr. H. ve srovnání s jeho kolegy, přičemž vycházel z určitého průměru za sledované období, k pozitivnímu stanovisku soudcovské rady k jeho osobě, a dále k okolnosti, že v období od konce února do začátku března 2013 probíhalo stěhování budovy soudu, jakož i tomu, že se v průběhu řízení kárně obviněný k některým neodůvodněným průtahům sám doznal a že jich upřímně litoval.

Soud vzal v úvahu i osobní a rodinné poměry kárně obviněného, včetně toho, že osobně pečuje o svou matku, která je plně odkázána na jeho pomoc. Soud přihlédl rovněž k jeho dosavadní dlouholeté praxi, neboť je soudcem od roku 1992, jakož i k tomu, že za tuto dobu dosud nebyl kárně postižen; ovšem na druhou stranu byly některé stížnosti na jeho osobu hodnoceny vedením soudu jako důvodné či částečně důvodné, byť v jeho osobním spise či v jiných předložených důkazech není zmínka o tom, že by mu byla formálně udělena výtka dle § 88a zákona o soudech a soudcích.

Na základě všech uvedených skutečností kárný soud dospěl k závěru, že nemůže plně vyhovět kárnému návrhu na uložení kárného opatření v podobě snížení platu o 10 % na dobu 6 měsíců. Na straně druhé neshledal, vzhledem k závažným průtahům v již uvedených věcech, ani zákonné podmínky pro to, aby mohl upustit od kárného opatření nebo uložit pouze důtku. Jako adekvátní kárné opatření, které splní svůj účel, tak soud shledal uložení snížení platu o 10 % na dobu 3 měsíců, tedy vyměřil snížení platu při dolní hranici sazby u daného kárného opatření. V souladu s § 88 odst. 5 zákona o soudech a soudcích se uvedené kárné opatření uplatní vůči kárně postiženému soudci od prvního dne měsíce následujícího po dni právní moci tohoto rozhodnutí.

Poučení: Odvolání proti rozhodnutí v kárném řízení **n e n í** přípustné (§ 21 zákona č. 7/2002 Sb.).

V Brně dne 22. října 2014

JUDr. Jakub Camrda, Ph.D.
předseda kárného senátu